

Κ. Α. Δ. Δ.

15

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΣΙΝΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γλουξέκ Καλδερὶμ Ἀριθ. 88.)

1867.

483

FOR
25

ΥΜΝΗΜΑ
ΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΣΙΝΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γλουξέκ Καλδερὶμ Ἀριθ. 88.)

1867.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ.

Περὶ τῶν αἰτίων τῆς διαταράξεως τῶν καθεστώτων
ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν
πραγμάτων καταστάσεως.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Ἡ Αὐτοῦ Μκκριότης ὁ Πτριάρχης Ἱεροσολύμων, μετὰ τῆς
παρ' Αὐτῷ Ἱερᾶς Συνόδου, με κλητεύει, συμφώνως, ὡς λέγει, τῷ
ἀπαρχγράπτῳ Ἐκκλησιαστικῷ δικαιώματι τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀπο-
στολικοῦ καὶ Πτριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου, ὅπως ἐμ-
φανισθῶ ἐνώπιόν Του, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξερευνήσῃ, ἐπὶ
παρουσίᾳ καὶ τινων ἐκ τῶν τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, τὰ αἷτια
τῆς πρὸ πολλοῦ δῆθεν ὑπαρχρύτης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ὑποφαι-
νομένου καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Αὐτοῦ Μκκριότης προτοῦ νὰ με κλητεύσῃ ὥφειλε νὰ ἐξε-
τάσῃ ὁποίας φύσεως διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὑποφαινομένου
καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ κρίνῃ ἂν δι'
αὐτὴν ὑπάγωμαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο δ' ὥ-
φειλε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν Του ἔγγραφον ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ καὶ, πρὸ
τῆς κλητεύσεως, νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃ αὐτὴν, ὅπως γνωρίσω τοὺς
ἐνάγοντας, τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, ἵνα, ἐν γνώσει δια-

τελῶν κρίνω περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς προθέσεως τοῦ κλητεύοντός με, ὡς καὶ περὶ τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον κέκτηται ἡ Μακαριότης Του νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, περὶ ἧς οὐδεμία μοὶ ἐγένετο μέχρι τοῦδε ἐπίσημος κοινοποιήσις.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρὸ πολλοῦ, ὡς λέγει καὶ ἡ Α. Μακαριότης (εἰς τὴν ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1867 πρὸς ἐμὲ κλήσιν του,) ὑπάρχει ἰσχυρὰ διαφορὰ ὑφ' ἧς ἐκινδύνευσε καὶ κινδυνεύει δυστυχῶς νὰ καταστραφῇ (ὅ μὴ γένοιτο!) τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ Κοινόδοιον, οὐχὶ ὅμως μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Σιναϊτῶν, ἀλλὰ μετὰ τῆς Α. Μακαριότητος ὡς ἐνάγοντος καὶ κατηγοροῦ, καὶ τοῦ ὑποφαινομένου ὡς κατηγορουμένου καὶ ἀπηνῶς καταδιωκομένου, ἀληθῶς πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου.

Αὕτη ἡ περιληπτικὴ τῶν πρᾶγματων ἐξιζόρησις θὰ καταδείξει ἐναργῶς τὴν ἀλήθειαν 1ον τῶν λόγων μου καὶ ἰδίως τὴν πρόθεσιν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ νὰ συγχωνεύσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν Του τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγοροῦ με τὸ ἱερὸν καθῆκον τοῦ δικαστοῦ, καὶ 2ον τὴν ἐπιθυμίαν Αὐτοῦ τοῦ ν' ἀθετήσῃ τὰ ἀπ' αἰώνων διαγραφέντα ὅρια τῆς δικαιοδοσίας Αὐτοῦ καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τὰ προνόμια τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, ἐπ' ὁλέθρῳ τοῦ ἱεροῦ τούτου καθιδρύματος.

Μόλις παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ὁ σοφὸς Πατριάρχης Κωνσταντῖος εἰς χεῖρας τοῦ αἰωνίου, καὶ ἀμέσως ἡ Α. Μακαριότης, ἐν γνώσει διατελῶν τῆς ἐντολῆς τοῦ ἀποβιώσαντος, καθ' ἣν διάδοχον αὐτοῦ προώριζε τὸν ὑποφαινομένον, (ἔγγρ. 76ρίου 1855,) ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως (18 Ἰανουαρ. 1859,) δι' ἧς ἔσπευσε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτοῖς τὸ δυστύχημα καὶ νὰ τοὺς πληροφορήσῃ ὅτι, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, ἐτοίμως ὑπηρέτησε τῷ ἀειμνήστῳ, καὶ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ ἐδέξατο τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους· πρὸς δὲ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν προάσπισιν τῶν ἱερῶν προνομίων τῆς Σεβασμίας Μονῆς, νὰ ὑπομνήσῃ τὰ δίκαια τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας ἐφ' ὧν ἐστήρικται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ποιμένου καὶ Ἀρχιεπισκόπου, νὰ προτρέψῃ

αὐτοὺς ὅπως συναφθῶσι πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῆς ὀρφανείας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κοινεβίου διὰ τῆς ἀδελφικῆς ὁμο-
νοίας καὶ ἀγάπης, καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὲν ἀναθέσῃ τὴν προσω-
ρινὴν Ἐπιτροπείαν εἰς τὸν Κ. Γεράσιμον διὰ νὰ παρίσταται ἐν
Κωνσταντινουπόλει ὡς Ἐπίτροπος ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως
ἄχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ κανονικοῦ Ἀρχιερέως, ἐκτὸς ἂν θελήσῃ
νὰ ἐκλέξῃ ἕτερον ἀδελφόν· περὶ δὲ τῆς ὀριστικῆς ἐκλογῆς τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας ὅτι, ὁ ἀείμνηστος παρήγ-
γειλε ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν λόγους τινὰς σπου-
δαίους οὓς ἐνεπιστεύσατο τῇ συνειδήσει Αὐτοῦ, καὶ οὓς ἐν δευ-
τέροις θέλει ἐκθέσει πρὸς ἀπόνιψιν τῆς συνειδήσεώς Του. Ἐπὶ τέλους
τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἐξησφάλισε πάντα τὰ παρὰ τῷ Ἀοιδήμῳ
πράγματα κτλ. ὡς καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη
προοιμιάζεται οὕτω: «Τὸ πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐκεῖνον ἄνδρα ἐγ-
» γκάρδιον ἡμῶν σέβας καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀμοιβαία ἐκείνου ἀγά-
» πη καὶ πίστις ὑπηγόρευσαν ἡμῖν ὅπως καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις
» αὐτοῦ ἡμέραις ἐκπληρώσωμεν»

Ἐκαστος κατανοεῖ τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης ἐπιστολῆς καὶ τὰ
σχέδια τοῦ γράψαντος. Σχολεῖων οὐ χρήζει αὕτη — ἡ ἐξήγησις
εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐκτεθησόμενα· ἀρκούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς
τὴν ἔκφρασιν δισταγμῶν τινῶν περὶ τῆς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος
διεκδικεῖ ἀγάπης τοῦ Ἀοιδήμου, οὗ ἡ φωνή, εὐτυχῶς διὰ τὸν συ-
κοφαντηθέντα, εὐρίσκεται εἰς τὰς ἐξῆς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολάς, γρα-
φείσης τῆς τελευταίας ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του.
— Ἐχουσι δὲ οὕτως :

1'.) 3 Ἰουνίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀντέτεινες
» φέρεται ἐξ ἐκείνου ἀδιάθετος καὶ ἤρξατο νὰ ἀναμοχλεύῃ τὰ ὅσα
» πρὸ 150 χρόνων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Σιναϊτῶν συνέβησαν
» ἀηδῆ, ὑποκινῶν καὶ ὑποσκάπτων τὰ τοῦ Σινᾶ προνόμια· ἀλλ' οὐ
» δύναται»

2'.) 19 Ἰουλίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ὁ Ἱεροσολύμων, ὅτι αὐθαιρέτως δέδωκε
» μουζακερέν διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὸ αὐτόνομον

» Σίναιον καὶ οἱ Σιναῖται ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι, διότι ὁ Ἀρχιε-
 » πίσκοπος αὐτῶν χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων — καὶ
 » φθάσαντες πρὸ 150 χρόνων οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ Δοσίθεος καὶ
 » Χρύσανθος, δυνάμει χρημάτων καὶ κρυφίως τῶν Σιναιτῶν, κα-
 » τέγραψαν καὶ τὸ Σινᾶ εἰς τὰ Μπεράτια αὐτῶν, ὡς ὑπαγόμενον
 » δῆθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν· ὁ μυστικὸν ἐκ περιστάσεως
 » ἀνεκαλύψαμεν, καὶ ἐπὶ θανάτου δέον οἱ τότε Σιναῖται νὰ κινη-
 » θῶσι δι' ἀναφορᾶς καὶ παντὶ μέσῳ καὶ τρόπῳ, δυνάμει τοῦ ἀκ-
 » τινάμε καὶ τοῦ Μπερατίου τοῦ Σινᾶ, τοῦ ῥητῶς ἀπείργοντος
 » σφοδρῶς ἵνα οἱ Πατριάρχαι οὔτε νὰ συμφύρῳνται παντελῶς εἰς
 » τὰς ὑποθέσεις τοῦ Σινᾶ, ἐκτὸς τοῦ Ρεῖζου αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπου,
 » οὔτε νὰ ἐπιρεάζωσιν αὐτοὺς ἐπεμβαίνοντες. Ἀνεκαλύψαμεν καὶ
 » ἔτι σοβαρότερα ῥαδιουργιῶν, ἃ ἐν καιρῷ θέλεις μάθει καὶ φρί-
 » ξει Κατεπεῖγον ἄφευκτον πρὸς ματαίωσιν τῶν κα-
 » ταχθοιρίων σκοπῶν, ὡς ἐπιβουλευομένου τοῦ αὐτεξουσίου τοῦ
 » Σινᾶ εἰς τὰ κυριώτερα, ἐκρίναμεν νὰ προλάβωμεν, οὐδόλως
 » ὀκνοῦντες, διὰ νὰ ὠφελήσωμεν καὶ τὸ Σίναιον καὶ τὴν ἐκλογὴν
 » τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ»

« Θεὸν δὲ ταπεινῶς, ἐκτενῶς ἱκετεύσωμεν ὅπως προάξη
 » κατὰ ῥοὴν, εὐτυχῶς, αἴσιον τὰ ἃ ἐνεργοῦμεν ὑπὲρ σωτηρίας ἐκ
 » τῶν ἐπιβουλευομένων καὶ ῥαδιουργούντων τὸ ἐλεύθερον τοῦ Ἱε-
 » ροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου καὶ τῆς εὐκλείας αὐτοῦ τε καὶ τῆς τού-
 » του Ἀρχιεπισκοπῆς. »

3.) 29 Ἰουλίου 1858:

« . . . Ταῦτα καθυποβάλλοντες ὑπ' ὄψιν σου, τέκνον, τὴν τού-
 » των ἐκτέλεσιν φιλοτιμούμενοι ἵνα ὑποδείξωμέν-σε παράδειγμα
 » τοῖς πᾶσιν. Ἄλλις ταῦτα πρὸς συνετοὺς καὶ φιλοτίμους καί

4.) 7 Σεπτεμβρίου 1858:

« Τὴν δὲ Μακαριότητά του ἡμεῖς δὲν ἐστείλαμεν εἰς Ζου-
 » βχνίαν, ἀλλὰ δις μᾶς προέτεινεν ὅτι « διὰ τὸ σύντονον τῆς θα-
 » λασσοπλοΐας θέλω νὰ καταβῶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖθεν διὰ
 » τῶν ἀτμοπλόων τῶν ἀναχωρούντων κάθε ἐβδομάδα διὰ τὴν
 » Συρίαν, καὶ ἐπιβὰς εἰς ἓν τούτων παροδικῶς θέλει μὲ εὐγάλει
 » εἰς Ἰόπην. Καὶ ἐπειδὴ Γάζης ὧν ἐπὶ Μεχμεταλῇ ἐστάλην δι' ὑ-

» ποθέσεις καὶ κατέλυσα εἰς Ζουβανίαν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ
 » αὐτὴν πάλιν»· καὶ μάλιστα μᾶς ἐζήτησε καὶ γράμματα πρὸς
 » τοὺς Πατέρας. Τί ἡδυνάμεθα νὰ τῷ εἴπωμεν ; Ὅχι, δὲν θέλομεν
 » νὰ ὑπάγῃς εἰς Ζουβανίαν ; τὸ δὲ ὃ ἐδώκαμεν γράμμα οὐδὲ τοῖς
 » τὸ ἔδωκε, τοὺς διηγείρεται ὅμως σφοδρῶς κατὰ 'Ηγουμένων. »
 5.) 20 Αὐγούστου 1858: (πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν.)

« Ἰδομεν ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων σᾶς ἐπεσκέφθη μὲν, ἀλλὰ τὸ ὃ δε-
 » δώκαμεν αὐτῷ ἡμῶν γράμμα κατὰ ζήτησίν του δὲν σᾶς τὸ
 » ἔδωκεν, ὑποκριθεὶς ὅτι τὸ ἐλησμόνησε, προκρίνας νὰ φανῇ τρό-
 » πον τινὰ ὡς κυριαρχίαν ἔχων ἢ συστημένος πρὸς ὑμᾶς διὰ
 » γράμματός μου — ματαιοφροσύνη τῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ Πα-
 » τριάρχων, παλαιὰ καὶ σκουριασμένη, δι' ἣν συνέβησαν ἐξ ἀμ-
 » φότερων τῶν μερῶν πολλὰ πρὸς αἰσχύνην — τὸ δὲ μόνον αἵ-
 » τιον ἐστὶ διότι τὸ Σίναϊον περιοίκους ἄλλους Ἀρχιερεῖς μὴ ἔχον,
 » καθώριστα ἵνα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, ὡς μοναστηριακός,
 » χειροτονῇται παρὰ Μοναστηριακῶν Ἀρχιερέων — Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν
 » Μοναστήριον τοῦ Σιναίου καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ, ἀφ' ἧς
 » ἐκτίσθη, καὶ βασιλικῶς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς, καὶ μάλιστα πο-
 » λιτικῶς, ἀπὸ Μωάμεθ μέχρι ταύτης, κατὰ τὸ ὑψηλὸν Βεράτιον,
 » αὐτόνομον ὑπάρχει καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ πρὸς τοὺς Πασσάδες,
 » οὐδεὶς τῶν Πατριαρχῶν — διακελεύεται — δύναται νὰ ἐπεμβῇ
 » καὶ νὰ συμφυρθῇ εἰς τὸ Τοῦρι Σινᾶ καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ,
 » εἰμὴ μόνον ὁ Ρεῖζης Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ. »

« Ἦκουσεν ἡ Μακαριότης του ὅτι ἐχάθη τὸ Βεράτι, καὶ ὑπὸ
 » περιεργείας ἢ σκοποῦ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἂν ἡδυνήθημεν νὰ τὸ
 » ἀνγκιτήσωμεν· ὅθεν εἶδεν ὅτι ὁ Ποιμὴν τοῦ Σινᾶ, ὁ διὰ ἐβδό-
 » μήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων αὐτὸ, οὐ νυστάζει, οὐδὲ καθεύ-
 » δει, φροντίζων ὀλοψύχως, ἐν ὅλῃ τῇ ὑπὸ γηρατείου ἀδυναμίᾳ
 » του, περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν προνομίων. »

« Ὁ Ἱεροσολύμων, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, οὐκ ἦλθε βαλεῖν εἰρήνην,
 » ἀλλὰ μάχαιραν, αὐξάνων τὰς ἐν Δακίᾳ προσόδους καὶ κατη-
 » γορῶν ἐκεῖσε τοὺς ἡμετέρους — ἡμεῖς ὡς παλαιόθεν εὖρομεν,
 » οὕτω καὶ ἐξακολουθοῦμεν δίδοντες τὰ ἡγουμενικά πρὸς αὐτοὺς
 » γράμματα. »

Αἱ προκείμεναι Ἐπιστολαὶ σχολίων οὐ χρήζουσιν· ἐν αὐταῖς σαφῶς ζωγραφίζεται ἡ διαγωγὴ ἐκάστου καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ἐναρέτου καὶ κριτικωτάτου ἐκείνου ἀνδρός.

Καὶ ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ γράφων ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του μετὰ τοσαύτης εὐμενείας ὑπὲρ τοῦ ὑποφαινομένου καὶ μετὰ τοσαύτης πικρίας κατὰ τοῦ κατηγοροῦ μου, μεταβληθεὶς αἴφνης καὶ ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος, καὶ χωρὶς νὰ φκίνωνται οἱ λόγοι τῆς τριαύτης σπουδαίας μεταβολῆς αὐτοῦ, ἐγένετο ἐγκάρδιος φίλος καὶ σχετικὸς αὐτοῦ καὶ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ὥστε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς χεῖρας τοῦ νέου τούτου φίλου τὴν ἱερὰν παρκαταθήκην τῆς τελευταίας αὐτοῦ θελήσεως, ἐνῶ ἡδύνατο, ἂν εἶχε τὴν θέλησιν, νὰ καταχωρήσῃ τὴν εὐχὴν ταύτην πρὸς τοὺς πατέρας, ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

Τούτου ἕνεκεν ἡ κατηγορία αὕτη ἀπεκρούσθη παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Πατριαρχῶν, ὡς κατωτέρω ἐκτεθήσεται.

Ἀνήσυχος γενόμενος διὰ τὴν σιωπὴν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως εἰς τὴν πρώτην Αὐτοῦ ταύτην ἐπιστολὴν καὶ θέλων νὰ προκαταλάβῃ τὰς διασκέψεις αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῶν εὐνοουμένων Αὐτοῦ, καὶ πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν Του, ἔγραψε καὶ δευτέραν ἐπιστολήν. (21 Ἰανουαρίου 1859). — Δι' αὐτῆς ἐκθέτει ὅτι, καὶ τοι δόντος τοῦ αἰοδήμου ἔγγραφον τὴν προτίμησιν τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ Κυρίλλῳ, ἔκτοτε ὅμως δισταγμούς τινας ἔβλεπεν ἐν ταῖς μετὰ τοῦ αἰοδήμου ὁμιλίαις Αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τινος καιροῦ φανερὰν καταστήσας τὴν μεταμέλειαν διὰ τὰς καταχρήσεις αὐτοῦ, ἐκπηγόρει αὐτὸν διὰ τοὺς τρόπους . . . ὅτι ταῦτα ζῶν ὁ αἰοδήμος διελάλει πρὸς πάντας, καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν ἔγραφεν, ὡς εἶπεν Αὐτῷ, ἀκυρῶν τὰ πρὶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου γραφέντα, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου ἐγγίσας προσεκάλεσεν Αὐτὸν καὶ ἐξωμολογήσατο· τότε ἐνεπιστεύθη εἰς Αὐτὸν καὶ τικῶν κωλυμάτων ἄλλων τὴν ἀνακάλυψιν, δι' ἧς οὐ συγκεχώρηται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τὸ νὰ προαχθῇ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, οὗ ἕνεκα ἀκυροῖ τὸ ἐκ συναρπαγῆς τότε δοθὲν πρὸς τὴν Ὀσιότητά του ἔγγραφον.

ἔδωκε δὲ αὐτῷ ἐντολὴν ἵνα, ἐλευθέρως καὶ αὐτοθελήτως ἐκλεξά-
σης τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἕτερόν τινα ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ γνησίων
μελῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προβιάσῃ αὐτόν
. ὅτι μολονότι οὐδαμῶς προαιρεῖται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ δι-
καιώματα τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, οὐδὲ ἀνέχεται τὸ παράπαν νὰ
λογισθῇ ὡς παραβιάζων τὴν θέλησιν τῶν πατέρων καὶ τὴν αὐτε-
ξούσιον ἐκλογὴν, ὅμως ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴν στερέωσιν, τὴν βελτίω-
σιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προβάλλει τῇ Ἱερᾷ Συνάξει,
ὡς ἀρμοδιώτερον πρόσωπον καὶ ἄξιον τῆς κοινῆς ἐκλογῆς, τὸν Κ.
Γεράσιμον, ὃν πρὸ πολλῶν χρόνων γνωρίζει.
Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης αἱ ἐξῆς περικοπαὶ χρήζουσι σχολίων.

Αον. Ὅτι ἀφ' ἧς ὁ ἀοίδημος ἔδωκεν ἑγγραφον τὴν προτίμησιν
εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην τοῦ νὰ προαχθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου, ἤρχισε νὰ μεταμελῇται, καὶ ὅτι ἐκ συναρπαγῆς τοῦτο
ἐδόθη, διότι τὸ ἑγγραφον τοῦτο ἐγένετο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ
1855 ἔτους, ὁ δὲ ἀοίδημος μακρὰν τοῦ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν
ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἐξηκολούθει νὰ διαδηλῇ τὴν εὐνοίαν, καὶ τὴν ὁ-
ποίαν εἶχεν ὑπόληψιν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον μέχρι τοῦ μηνὸς Σε-
πτεμβρίου τοῦ 1858 ἔτους, τοῦτέστι τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἀπο-
βιώσεώς του, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν του, ἐν αἷς
συγχρόνως ἐκθέτει ὅτι αἱ πράξεις τῆς Α. Μακαριότητος κατὰ τῶν
δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομίων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους τὴν καρ-
δίαν αὐτοῦ βαθύτατα διεπέρασαν καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ κατεπίκραναν.

Βον. Ὅτι ἔγραψεν, (ὡς εἶπεν αὐτῷ,) καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν
«ἀκυρῶν τὰ πρὶν γραφέντα», διότι ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῶν Πατέ-
ρων εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην προκύπτει τὸ ἐναντίον.

Καὶ τῶνόντι οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1859 ἀπὴν-
τησαν εἰς τὴν Α. Μακαριότητα καὶ περὶ μὲν τῆς παραλαβῆς τῆς
περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τῆς διαθήκης αὐτοῦ τὸν πληρο-
φοροῦν ὅτι διωρίσθησαν τρεῖς Ἐπίτροποι ἐκ τῶν ἐν τῷ Μοναστη-
ρίῳ παρόντων ἀδελφῶν, περὶ δὲ τῶν συμβουλῶν αὐτοῦ καὶ τῶν
συστάσεών Του διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου ἐκφράζουσι τὴν
βαθεῖαν αὐτῶν λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξίν Του εἰς ἀλλότρια καθήκον-
τα — Τὸν διαβεβαιοῦσιν ὅτι πᾶσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ Κ. Γερασί-
μου εἶναι περιττή, διότι τὸ Μοναστήριον γινώσκει τὰς ἐκδουλεύ-

σεις ἐκάστου ἀδελφοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους παρατηροῦσιν ὅτι οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίας ἐξέφρασθη εἰς αὐτοὺς διὰ λόγον ἢ ἐγγράφως κατὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου καὶ ὅτι ἀπειγαι-
τίας ὑπεδείκνυνεν αὐτὸν πάντοτε ὡς τύπον ἀφοσιώσεως καὶ ζή-
λου πρὸς τὴν Μοῖν καὶ ὑπογραμμὸν μοναδικῆς πολιτείας,
ἐμμένων μέχρις ἐσχάτων εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς Παροισιο-λογιότητος
του κατ' αἵτησιν τῆς Ἀδελφότητος προαποφασισθέντα.

Ἐκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν
εἰς τὴν Α. Μακαριότητα ἢ ἀπροσδόκητος δι' Αὐτὸν ἀπάντησις αὐ-
τῇ τῶν Πατέρων.—Ἐπρεπεν ὅθεν, ἀποτυχῶν, νὰ στρέψῃ τὰς ἐνερ-
γείας Του εἰς ἄλλα μέρη καὶ νὰ ἐφεύρῃ οἰαδήποτε ἄλλα μέσα πρὸς
ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅνπερ ἐν γένει ἀπὸ 150 ἐτῶν ἐδίωκον οἱ
Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων, (κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ὀρθὴν ιδέαν
τοῦ ἀοιδήμου Κωνσταντίου,) καὶ ἰδίως ἐπιθύμει νὰ πραγματο-
ποιήσῃ ἡ Α. Μακαριότης ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου του Κ. Γερασίμου.

Τὸ μέσον τοῦτο ἐνομήσθη ὅτι εὐρέθη εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Κ.
Γερασίμου τούτου ἐκ μέρους εὐϋπολήπτων τινῶν ἀτόμων, (κατὰ
τὴν ἔκφρασιν τοῦ τεσκερῆ,) πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν.—Αὕτη δὲ,
διατελοῦσα ἐν ἀγνοίᾳ καὶ τῶν νομίμων καὶ πλανηθεῖσα ἐκ τῆς
ἐσφαλμένης διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀ-
πεφασίσθη καὶ παρὰ τοῦ ἀοιδήμου Κωνσταντίου, ἐξέδοτο τεσκε-
ρὲν κατὰ τὴν 2 Μαρτίου 1859, δι' οὗ ἐσυστήθη ἡ τοῦ Κ. Γερα-
σίμου ἐκλογὴ συμφώνως μὲ τὰ κανονισμένα. Ἡ Αὐτοῦ Μακαριό-
της ἔσπευσε, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαρτίου 1859 ἐπιστολῆς τῆς, νὰ
δηλώσῃ ὅτι ἀσμένως δέχεται τὴν σύστασιν ταύτην, καὶ ἀφοῦ ἐξυ-
μνεῖ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ὑποψηφίου τῶν ἐκ-
λεκτῶν καὶ εὐϋπολήπτων ἀτόμων, βεβαιοῖ θετικῶς ὅτι ὁ ὑποψή-
φιος οὗτος ἐσυστήθη πρὸς Αὐτὸν καὶ παρὰ τοῦ ἀοιδήμου Κων-
σταντίου—ἐπρόσθεσεν ὅμως ὅτι κατὰ τοὺς Κανόνας, διὰ νὰ χει-
ροτονηθῇ παρ' Αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πατέ-
ρων, γράψῃ δὲ εἰς αὐτοὺς τὰ χρειώδη ὅπως μὴ ἀπατηθῶσι καὶ
φροντίσωσι νὰ κάμωσι τὴν ἐκλογὴν μετὰ συνέσεως.

Ἐνταῦθα παρρηροῦμεν ὅτι διὰ τῶν πρώτων Αὐτοῦ ἐπιστολῶν
δὲν πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως ὅτι συστήνει εἰς αὐ-
τοῦ, τὸν Κύρ Γεράσιμον τῇ ἐντολῇ καὶ τελευταίᾳ βουλήσει τοῦ

αοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, —μόνον εἰς ἐκείνην τῆς 20 Μαρτίου 1859, συνιστῶν καὶ αὐθις τὴν ἐκλογὴν ἀξίου προσώπου, λέγει ὅτι «ὡς ἱκανὸς νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὁμολογεῖται ὁ καὶ » πρὸς τοῦ ἀειμνήστου Δεσπότη ἐγκριθεὶς Κυρ Γεράσιμος. » Προτρέπει ἐπομένως αὐτοὺς νὰ τὸν ἐκλέξωσι καὶ νὰ συντάξωσι τοὺς ὅρους οὓς πρέπει νὰ τηρήσῃ—καὶ ἐπὶ τέλους, ὑπενθυμίζων αὐτοῖς τὴν θλίψιν τοῦ Δεσπότη διὰ τὰς ἀθεμίτους καταχρήσεις τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἐν Δακίᾳ Μετοχιῶν των, προτρέπει αὐτοὺς νὰ λάβωσι κατάλληλα μέτρα ὅπως παύσωσιν αἱ γλωσσαλγίαι καὶ ἰδίως ἡ δυσαρέσκεια καὶ αὐτῆς τῆς Κραταιᾶς Βασιλείας.

Τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑποφαινομένου δὲν ἐγένετο βεβαίως ἐνταῦθα χρῆσις.—Ἐκαστος ὁμῶς ἐννοεῖ ὅτι ἐμὲ ὑπαινίττεται καὶ ἐμὲ κατηγορεῖ πικρῶς ἐπὶ καταχρήσει, διότι καὶ ἐγὼ εἶχον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη διαχειρῆσιν τινὰ κτημάτων μετοχικῶν. Καὶ ὁμῶς τοὺς σκοποὺς Του δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ, διότι καὶ μετὰ τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἔλαβον χώραν τὰ ἐξῆς:

Ἡ Ἀδελφότης τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ συνελθοῦσα, ἀφ' οὗ πρῶτον ὠρκίσθησαν τὰ μέλη αὐτῆς ὅπως φυλάξωσιν ἀπαράγραπτα τὰ ἀρχαῖα προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἧς τὸ ἀνεξάρτητον οὐδεμίαν ἀνέχεται ἀλλοτρίαν ἐπέμβασιν καὶ ἀνάμιξιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Συνάξεως αὐτῶν, (Πρακτικὸν 3ον τῆς 1ης Ἀπριλίου 1859,) ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακαριότητά του (3 Ἀπριλίου 1859) δι' ἧς ἐκφράζουσι τὴν βαθεῖαν των λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξιν Του εἰς τὰ ἐσωτερικά των πράγματα, καταδεικνύουν τὴν ἀντίφασιν εἰς ἣν περιέπεσε διαματυρόμενος ἀφ' ἑνὸς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸ σημαντικώτερον ζήτημα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν Κοινοβίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἀποδοκιμάζουν τὴν διαγωγὴν Του διὰ τὴν εἰς τὰ ἀλλότρια ἀνάμιξιν Του.—Συνέταξαν κανονισμόν ἐξ ἄρθρων 33 (Πρακτικὸν 4ον τῆς 6 Ἀπριλίου). Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐξέλεξαν παμψηφεί τὸν ὑποφαινόμενον. (Πρακτικὸν 5ον, 6ον, τῆς 7ης Ἀπριλίου.) Γνωστοποιηθείσης μοι τῆς πράξεως ταύτης, ἐγένετο ἡ δέουσα ἀπάντησις. (Ἐγγρ. 28 Ἀπριλίου.) Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων, ἢ ἐν ἀρνήσει, παρ' ἄλλου

τὴν χειροτονίαν, κατὰ τοὺς νενομισμένους τύπους. (Ἐγγρ. 30 Ἀπριλίου). Ἐγένοντο αἱ δέουσαι πράξεις παρὰ τῇ Αἰγυπτιακῇ Κυβερνήσει, ἥτις ἀμέσως δι' Ἰλαμίου ἀνεγνώρισε τὴν ἐκλογὴν, καὶ παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ πρὸς ἔγκρισιν τοῦ Ἰλαμίου τούτου καὶ παρδοχὴν τῶν κανονικῶς πραχθέντων—καὶ τέλος ἐξετέθησαν ταῦτα πάντα εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως νεύσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐτῆς μεσολαβήσεως τὰ ἀρχαῖα προνόμια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καὶ διευθετήσῃ ὅπως ἂν ἐγκρίνῃ καταλληλότερον τὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑποφαινομένου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ὑπνώσαν, διότι καλόγηροί τινες δι' ἀγωγῆς πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν καθῆψαν κατ' ἐμοῦ κατηγορίας καὶ καθικέτευσαν ὅπως σώσῃ τὸ πτωχὸν Μοναστήριον ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ ὑποφαινομένου, ἐμπιστευθῇ δὲ αὐτὸ εἰς τὸν Κύρ Γεράσιμον τὸν ἐγκριθέντα καὶ παρὰ τοῦ Κωνσταντίου Πατριάρχου. Τῆς ἀγωγῆς ταύτης διαβιβασθείσης εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἱεροσολύμων διὰ τεσκερὲ, ὅπως διορίσῃ ἐκ τῶν δύο τὸν ἔχοντα τὰ προσόντα καὶ ὄντινα προτιμᾷ (ἔγγρ. 15 Ἰουνίου 1859,) ἡ Α. Μακαριότης ἐπροθυμοποιήθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἀληθῶς ὅσαι κατηγορίαι ἐκσφενδονίζονται κατὰ τοῦ ὑποφαινομένου εἰσὶν ἀληθεῖς, καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ μου εἶναι ἄκυρος· δι' αὐτὸ καὶ πρὸς διατήρησιν τῶν ἀρχαίων δικαιωμάτων τοῦ Μοναστηρίου προτείνει νὰ γείνῃ νέα ἐκλογὴ, ἀπομακρυνομένου ταύτης τοῦ ὑποφαινομένου καὶ τῶν μετ' ἐμοῦ ἐλθόντων εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἠγουμένων, ἢ νὰ ἐξαίρεθῇ καὶ ὁ Κ. Γεράσιμος καὶ νὰ ἐκλεχθῇ ὅστις ἤθελεν εἶσθαι εὐαρεστότερος εἰς τοὺς Πατέρας (ἔγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μεταξὺ τῶν ἐξαρχικῶς ἀποσταλέντων Πατέρων Σιναιτῶν ἐνταῦθα μοναχός τις τὸ ὄνομα Ἰωάσαφ, εὐνοούμενος φαίνεται τοῦ Μακαριωτάτου, γράφων κατὰ τὴν 14 Ἰουλίου ε. ε. ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ Παῖσιον περὶ τῶν ἐκλογικῶν τούτων πραγμάτων καὶ ἐκθέτων τὰ διατρέχοντα λέγει καὶ τὰ ἐξῆς· α. . . . Τέλος ὁ Μακαριώτατος ἔχων ἰσχυρὰ μέσα ἐνώπιον τῶν Βασιλέων καὶ ἀρχόντων, κατώρθωσε καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις παρὰ

» τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Πύλης κατὰ Κυρίλλου,
 » νὰ μὴ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῇ Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου,
 » εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα — διὰ νὰ γείνη δὲ νόμιμος ἡ κατηγο-
 » ρία αὕτη, προσῆψεν εἰς αὐτὸν καὶ τινὰς κατηγορίας ἡ Μακα-
 » ριότης Του αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρ-
 » νησιν.

» Ἡ Μακαριότης Του μοι δεικνύει μεγάλην εὐνοίαν. Δὲν ἤξεύρω
 » πόθεν τῷ ἐσυστήθη ἡ διαγωγὴ μου καὶ μὲ ἐκτιμᾷ παρὰ πολὺ.
 » Μὲ ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα. Λέγω καὶ τοῦτο
 » ὅτι ἡ Μακαριότης Του, διὰ νὰ παύσουν αἱ φιλονεικίαι καὶ τὰ
 » σκάνδαλα τῶν Σιναιτῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μελλουσῶν ταρ-
 » χῶν, ἐὰν εἶχον μόνον δέκα ὑπογραφὰς ἀπὸ τὸ Μοναστήριον,
 » εἶχε σκοπὸν νὰ μὲ χειροτονήσῃ ἐνταῦθα καὶ νὰ μὲ στείλῃ μὲ
 » φερμάνιον εἰς τὸ Σινᾶ καὶ μὲ συνδρομὴν ἐξωτερικὴν.» (Ἐπισ.
 αὐτογρ. 14 Ἰουλ. 1859).

Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη σκεφθεῖσα ὠρίμως, φωτισθεῖσα περὶ τῶν δια-
 τρεχόντων καὶ ἐκ τῶν ἐρευνῶν πεισθεῖσα περὶ τοῦ ἀνυποστάτου
 τῶν κατηγοριῶν καὶ περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκλογῆς, εὔρεν, ἐν τῇ
 βαθείᾳ αὐτῆς συνέσει, εὐλογον καὶ δίκαιον νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλο-
 γὴν καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὰς κατηγορίας· δι' ὃ ἐγράφη ὁ ἀπὸ 16 Ἰου-
 λίου 1859 τεσκερὲς πρὸς τὴν Μακαριότητά Του, ἔχων οὕτως: «Αἱ
 » περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ληφθεῖσαι ἀπαντήσεις ὑμῶν ἐμελε-
 » τήθησαν — Ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς ἐκλογῆς δικαίωμα τοῦ ῥηθέντος
 » Ἐπισκόπου εἶναι ἐξιδικασμένον εἰς τὸ εἰρημένον Μοναστήριον, καὶ
 » ἐπειδὴ ἡ ἐκλογὴ ἐξετελέσθη, διὰ τοῦτο ἐγένετο ἀπόφασις ὥστε
 » ὁ ἐκλεχθεὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἀ-
 » θωούμενος διὰ τῆς γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ἀπὸ τῶν κα-
 » τηγοριῶν τῆς προηγουμένης διαγωγῆς του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρη-
 » σκευτικὴ ἀποκατάστασις αὐτοῦ εὐρίσκεται ἀνήκουσα εἰς Ὑμᾶς,
 » εἰδοποιοῦνται ὑμῖν τὰ περὶ τούτου.» ΦΟΥΑΤ.

Ἐκτοτε δύο μῆνες περῆλθον ἐν σιωπῇ, ὅτε περὶ τὴν 12 7^βρίου
 (1859) ὁ Μακαριώτατος ἔλυσε τὴν σιωπὴν, καὶ δι' ἐπιστολῆς του
 πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην ἐπαναλαμβάνει νέας αἰτιάσεις καὶ κατη-
 γορίας κατὰ τοῦ ὑποφαινομένου — διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ λη-
 φθέντος τούτου μέτρου καὶ προσκαλεῖ τὸν διορισμὸν Ἐπιτροπῆς ἐκ

τῶν Πατριαρχῶν, ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τῆς νομίμου δικαιοδοσίας Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σιναίου Ὁρους.

Τὸ προταθὲν τοῦτο μέτρον ἐγένετο δεκτὸν, καὶ ἐγράφη κατὰ συνέπειαν τεσκερὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὅπως συγκροτήσῃ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Πατριαρχῶν καὶ δύο ἀρχιερέων τῆς Συνόδου διὰ ν' ἀποφανθῇ: Ἄν τὰ ἐπιτοπίως εἰς Σινᾶ γενόμενα, ὅσον καὶ τὰ μετέπειτα, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰ Σουρούτια τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων (ἔγγρ. 19 86ρίου 1859).—Ὁμοιος τεσκερὲς ἐγράφη καὶ κατὰ τὴν 22 86ρίου 1859, δι' οὗ διεβιβάσθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δοθέντα ἔγγραφα εἰς τὴν Ἱψηλὴν Πύλιν. Δι' αὐτοῦ ἐπισπεύδεται τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ προστίθεται καὶ ὁ ὅρος τοῦ ν' ἀκουσθῶσι καὶ οἱ Σιναῖται Καλόγηροι.

Καὶ οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ, καταγγείλαντες τὴν αὐθαίρετον ἐπέμβασιν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὰ ἐσωτερικά των, καθικετεύουσι τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὅπως προστατεύσῃ τὰ πρόνομια αὐτῶν καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν νόμιμον ταύτην ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Συνεπεία τούτων ἀπάντων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προκαθημένης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ συμπαραδρευόντων τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνῆλθε τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1859· ἐθεωρήθησαν τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐνυπάρχοντα ἔγγραφα, ἐν οἷς μνημονεύονται αἱ κατὰ καιροῦς διενέξεις τῶν Πατέρων τῆς εὐαγεστάτης Μονῆς τοῦ Σινᾶ πρὸς τοὺς Ἀγιωτάτους Πατριάρχας τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Θεοβαδίσου Ὁρους Σινᾶ, ἀνέκαθεν, διὰ Νεαρᾶς τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ διὰ Σιγγλίων Ἐκκλησιαστικῶν κατέστηκεν ἀνεξάρτητος, ἀδούλωτος, οὐδενὶ οὐδαμῶς ὑπείκουσα, καὶ ὥς τοιαύτη κέκτηται ἀναμφιρρήτως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὸν ἑαυτῆς Ἡγούμενον ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρεάστως ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως· ὅτι ὁ θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων κέκτηται ἀποκλειστικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν κατὰ πλειονοψηφίαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προτεινόμενον, καὶ ὅτι ὁ Πνευματικὸς προϊστάμενος τῆς Μονῆς, ὡς μὲν Ἡγούμενος ἐστὶν ὅλως ἀνεξάρτητος, οὐδενὶ ὀφείλων διδόναι λόγον τῶν

πράξεων αὐτοῦ, εἰμὴ τῇ Μοναστηριακῇ Συνάξει, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲ ὀφείλει μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος τοῦ κατὰ καιρὸν Ἱεροσολύμων. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν κεφαλαίῳ διεγνώσθησαν καὶ καθωρίσθησαν ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ.

Συνελθοῦσα δὲ καὶ αὖθις κατὰ τὴν 4 Νοεμβρίου 1859, παρ-
τήρησε πρῶτον τοὺς Κώδικας τοῦ Ἀγιωτάτου Θρόνου τῶν Ἱερο-
σολύμων, ἐν οἷς εὗρηνται κανονισμοὶ καὶ συμφωνίαι γενόμεναι ἐπὶ
τοῦ αἰμνήστου Κωνσταντίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελ-
φότητος τοῦ Σινᾶ, διαδεχμένου τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν τοῦ Σινᾶ Ἐ-
δραν, ἐξ ὧν διεγνώσθη ὅτι ὁ ἐκλεχθεὶς ὑποψήφιος ὀφείλει προσά-
γειν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκτοῦ ἐκλογῆς καὶ τοὺς κανονισμοὺς καὶ
τοὺς ὅρους δι' ὧν μέλλει διοικεῖν τὰ τῆς Μονῆς τῷ κατὰ καιρὸν
Πατριάρχῃ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ καταχωρούμενα ἐν τῷ Ἱεροσολυ-
μικῷ κώδικι ὑπογράφειν αὐτὰ ἰδίᾳ χειρί.

Ἐπειτα ἐμφανισθεὶς ὁ ὑποψήφιος Κύριλλος προσεκόμισε τὰ πρα-
κτικὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Πατέ-
ρων συνήθεις κανονισμοὺς. Τούτων δὲ ἀναγνωσθέντων ἀνεγνωρίσθη
παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἰδίως παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἡ
ἐκλογὴ ἔγκυρος καὶ νόμιμος καὶ ὡς καλῶς ἔχουσα. Καί τοι δὲ ἀ-
ποδεδειγμένου ὄντος (λέγουσι τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου) ἔκ τε τῶν
κωδίκων τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τοῦ τοῦ Ἱεροσο-
λυμικοῦ Θρόνου ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ καὶ ὑποψηφίου
ἐστὶν ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος καὶ ἀνεπηρέαστος, ἀλλ' ὅμως ἐρω-
τηθεὶς ὁ Μακαριώτατος εἰ δύναται ἐξασκῆσαι δικαίωμά τι ἐπ' αὐ-
τῆς, διαρρήδην ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον δικαίωμα κέκτηται,
καὶ οὕτω τὸ περὶ ἀνεξαρτήτου ἐκλογῆς ζήτημα ἐλύθη ὀριστικῶς
ὑπὲρ τῶν πατέρων — Ἀκολουθῶς ἐρωτηθεὶς ὁ Μακαριώτατος: ἵνα
τί οὐ χειροτονεῖ τὸν Κύριλλον, ἀπήντησεν ὅτι διὰ πάντα μὲν ἄλ-
λον ἡ ἐκλογὴ ἐστὶ δεκτὴ, σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυ-
ρίλλου ἐστὶν ἀπαράδεκτος, δι' ὃ οὐ δύναται χειροτονῆσαι αὐτὸν, καὶ
τοῦτο διὰ λόγους πνευματικοὺς, οὓς ὁ αἰμνήστος Κωνστάντιος
ἀποθνήσκων ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸς Αὐτὸν ἐξομολογήσει.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν πρακτικῶν τούτων ἐνεκρίθη παμψη-
φεί ἵνα ὁμιληθῇ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἱεροσολύμων παρὰ τῆς Αὐ-
τοῦ Παναγιότητος καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀλεξανδρείας καὶ νὰ

παρακληθῇ ἀδελφικῶς εἰς τὸ νὰ μεταπεισθῇ καὶ ἐνδώσῃ εἰς τὴν χειροτονίαν. Τῆς συνεντεύξεως λαβούσης χώραν κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου, μετὰ βχθείας θλίψεως εἶδον ὅτι ἡ Μακαριότης τοῦ ἔμεινεν ἀμετάπειστος καὶ ἄκαμπτos, προτείνων πάντοτε τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ οὐδὲν ἕτερον — Συνελθοῦσα ὁθεν καὶ αὐθις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν 11 Νοεμβρίου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ παρὰ τοῦ ὑποψηφίου παρουσιασθέντα δύο Σιγγίλια τῶν Ἀοιδήμων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου καὶ Γαβριὴλ καὶ γράμμα τοῦ Ἀοιδήμου Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ἐκδοθὲν ἐν Ἀδριανουπόλει κατὰ τὸ 1690 ἔτος, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων, ἐγένοντο καταφανῆ τὰ προνόμια τοῦ εὐαγοῦς τούτου Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ὄρους Σινᾶ, καὶ τὸ ἀνεξάρτητον, ἀδούλωτον καὶ παντελεύθερον αὐτοῦ. Συγχρόνως δὲ ἀνεγνώσθησαν καὶ περικοπαὶ ἰδιοχείρων γραμμάτων τοῦ Ἀοιδήμου Κωνσταντίου πρὸς τὸν ὑποψήφιον καὶ τοὺς Πατέρας ἐν οἷς αἰτιᾶται παραπονούμενος καὶ δυσανασχετῶν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων ὡς θέλοντος ἐπεμβῆναι εἰς τὰ Μοναστηριακὰ προνόμια τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἐξ ὧν οὐδετεροῦται καὶ αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀειμνήστου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα. Φωτισθεῖσα δὲ ἔτι μᾶλλον καὶ θετικώτερον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων καὶ καὶ ὡς πρὸς τὰ προνόμια καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνίσχυρον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ σχηματίσασα πεποίθησιν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων, ἐνέκρινε νὰ παραστήσῃ καὶ ἕτερον δείγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς διαθέσεως, ὃ ἔστι νὰ μεταβῶσιν αὐτοπροσώπως ὅλα τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα καὶ παρακαλέσωσιν αὐτὴν τελευταῖον ὥστε νὰ εὐαρεστηθῇ εἰς τὸ νὰ παραδεχθῇ τὴν δικαίαν καὶ εὐλογον παράκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκπεραιωθῇ τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ τοῦ μέτρου τούτου μείναντος ἀτελεσφορήτου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα τὴν 14 Νοεμβρίου καὶ σκεφθεῖσα ὅτι καί τοι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἐπιμένει εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ἐπειδὴ ὅμως δὲν παρουσιάσθησαν οὔτε μαρτυρίαι οὔτε ἀποδείξεις ἐνοχοποιῶσαι τὸν ῥηθέντα ὑποψήφιον καὶ πιθανολογοῦσαι τὴν κατηγορίαν τῆς ἐξομολογήσεως, διὰ ταῦτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐθεώρη-

σε τὸν ὑποφαινόμενον ὁλως ἀνεύθυνον καὶ ἀθῶον, ὡς καὶ ὑπάρχω. Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φέρει καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἐπειτα ἀφοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀπεφάνθη περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ὡς πρὸς ταύτην ἀνεξαρτησίας τῆς Κοινότητος τῶν Πατέρων, πρὸς δὲ ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσλύμων ἀπὸ μακρᾶς συνηθείας καὶ δυνάμει ἐκκλησιαστικῶν Γραμμάτων, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἀρχιερέα τὸν ἐκλεχθέντα, παρῶνσιαζομένων πρὸς τὴν Μακαριότητά του καὶ καταγραφομένων ἐν τῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες ἤθελον λάβει χώραν μεταξὺ τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν, ὅτι αἱ προτεινόμεναι παρ' αὐτοῦ ἐνστάσεις κατὰ συνέπειαν ἐξομολογήσεως τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν ἵνα διακωλύσωσι τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου καὶ δι' ἄλλους διευκρινισθέντας λόγους — ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ρμᾶ. Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ὑποχρεοῖ τὴν Μακαριότητά του ἵνα προχωρήσῃ ἐν ἐλευθέρᾳ συνεδῆσαι εἰς τὴν χειροτονίαν — Λέγει δὲ οὕτως: « Ἦρεσεν ἵνα ἐὰν ποτὲ Ἐπίσκοπος λέγῃ τινὰ αὐτῷ μόνῳ τὸ ἴδιον ἔγκλημα ὁμολογήσαι, καὶ ἐκεῖνος ἀρνήται, μὴ λογίσηται ὁ Ἐπίσκοπος εἰς ἰδίαν ὕβριν συντείνειν ὅτι αὐτὸς μόνος οὐ πιστεύεται. Εἰ δὲ καὶ τῷ σκινδαλμῷ τῆς ἰδίας συνειδήσεως λέγει μὴ θέλειν ἑαυτὸν κοινωνεῖν τῷ ἀρνούμένῳ, ἐφόσον τῷ ἀφωρισμένῳ μὴ κοινωνῇ ὁ ἴδιος Ἐπίσκοπος, τῷ αὐτῷ Ἐπισκόπῳ ἄλλοι μὴ συκοινωνήσωσιν Ἐπίσκοποι. Ὡς μᾶλλον παρφυλάττεσθαι τὸν Ἐπίσκοπον μὴ λέγειν κατὰ τινος ὅπερ ἀποδείξεσιν ἐλέγξει παρ' ἐτέροις οὐ δύναται » (*)

Ἀφοῦ, λέγω, οὕτως ἐσκέφθη ἔλαβε τὸ μέτρον τοῦ νὰ χειροτονήσῃ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ὑποφαινόμενον, ἂν ἡ

(*) Πᾶς ὁ εὐρίσκων φλυαρίαν ἐσφραγισμένην, ἢ ἀσφράγιστον, καὶ μὴ παραχρῆμα καίῳ, ἀλλ' ἀναγινώσκων, ὑποκείσθω τιμωρίᾳ ἢ τινι ὑπέκειτο καὶ ὁ συντεθηκὼς τὴν φλυαρίαν — Ὁ εὐρὼν φλυαρίαν μηδενὶ ἐτέρῳ λεγέτω τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀλλὰ διαρρήξει αὐτὴν ἢ καύσει. — (Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ', Κεφ. ΣΤ. Τόμ. 4. σελ. 227 Συντ. Ῥάλ. καὶ Πατλ.).

Αὐτοῦ Μακαριότης μαθοῦσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐξακολουθῇ ἐμμένουσιν εἰς τὴν ἄρνησιν, καὶ ἂν οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ ζητήσωσι τοῦτο παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ῥητῶς δὲ ἐν τῷ πρακτικῷ τούτῳ γίνεται μνεία ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ καιροῦς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἵνα χειροτονῇ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Ὄρους Σινᾶ θέλει μένει ἀναλλοίωτον, καὶ ὅσα περὶ τούτου Ἐκκλησιαστικὰ Γράμματα ὑπάρχουσιν ἐκδεδομένα θέλουσι διατηρεῖσθαι ἐν ἰσχύει.

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης λαβοῦσα γνῶσιν τῶν πράξεων τούτων, ἔσπευσε νὰ διχμαρτυρηθῇ διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ· ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ τὰς πράξεις ταύτας ἀκύρους καὶ μὴ περιεχούσας ἀληθείας, διότι πλεῖστα μὲν παρσιωπήθησαν ἐκ τῶν λεχθέντων καὶ ταῦτα οὐσιωδέστατα, πλεῖστα δὲ ἠκρωτηριασμένα ἐξετέθησαν καὶ πολλὰ μῆτε λεχθέντα μῆτε ἐννοηθέντα, κατεχωρήθησαν. (χωρὶς ὅμως νὰ λέγῃ ποῖα εἰσὶ ταῦτα). Ἐκφράζει τὸ παράπαν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μετεσχηματίσθησαν εἰς Ἐκκλησιαστικὸν ἀνώτατον οἶονεϊ δικαστήριον, οἷον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐ γνωρίζεται, (λησμονήσας ὅτι ὁ ἴδιος διὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τὸ τοιοῦτον μέτρον προεκάλεσε) καὶ ἐπὶ τέλους, ἀρνούμενος τὴν χειροτονίαν, ἀπορρίπτει ἀπ' αὐτοῦ τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου, θεωρεῖ δὲ ὑπολόγους τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνας ἀθετήσοντας. (Ἐπιστ. 21 9βρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ ~~Πακαριότης~~ **Μακαριότης** ὑπέμνησε τῷ Μακαριωτάτῳ τὸ ὅποῖον εἶχε καθῆκον νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρακειμένην σπουδαίαν διαφορὰν εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἀρμόδιον δικαστήριον, κατ' αἵτησιν καὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, ὅπως ἀποφανθῇ πρὸς ἄρσιν ἐνὸς σκανδάλου, ῥιφθέντος μὲν ἐν μέσῳ ἐξ ἀφορμῆς φιλοτιμιῶν ὁλως φρούδων καὶ περιττῶν, προστρίβοιτος δὲ δυσφημίαν κατὰ παντὸς τοῦ Ἔθνους καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου. — Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγένετο πρὸς ἐδραίωσιν δικαιωμάτων τοῦ Ἁγιωτάτου αὐτῆς Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ἅτινα διεφιλονεικοῦντο μέχρι τοῦδε ἀναμέσον αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῶν Σιναΐτων Πατέρων, καὶ ἐτέθη ἤδη ὅριον ἀπαλλάττον τὸν Ἀγιώτατον αὐτῆς θρόνον τούντεῦθεν συγκρούσεως μετὰ τῆς ῥηθείσης Κοινότητος καὶ

τέλος ὅτι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, προχωρήσασα εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν ἔπραξε καινοφανές τι, ἀλλὰ προέβη κατ' ἔχνοσ παρδειγμάτων προηγηθέντων· ὅτι ὁσάκις ἀνεφύη ἔρις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Κοινοῦτητος τῶν Σιναϊτῶν, ἡ Μεγ. τοῦ Χρ. Ἐκκλησία ἔλυσε πάντοτε τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς, ὡς ἀπὸ τῶν Κωδίκων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν παρρησιασθέντων Γραμμάτων ἀπεδείχθη· ὅτι ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν πάντα ἐγένοντο ἐν εὐθύτητι καὶ τάξει, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαστροφῆς ἢ ἀλλοιώσεως, καὶ τέλος ὅτι ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἀπάντων τῶν συναδελφῶν ἀξιούσι τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα ἵνα ὠριμότερον σκεφθεῖσα καταπραῦνη ἑαυτὴν διὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Μεγ. Ἐκκλησία πολλὴν ἐποιήσατο μέριμναν ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν Μακαριότητά του ἀπὸ τῆς ἀκανθώδους ταύτης περιπλοκῆς ὅσον ἔνεστι φιλαδέλφως καὶ μετὰ συντηρήσεως τῆς Πατριαρχικῆς αὐτῆς ἀξιοπρεπείας. Οὕτω δὲ ἀπορρίψασα πᾶσαν ἀλλοτρίαν ὑποβολὴν ἐγκολπωθῇ τὸ ἄχολον καὶ ἐπιεικὲς τοῦ Ἀποστολικοῦ χαρακτῆρος καὶ εὐδοκίσασα ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν τοῦ κανονικῶς ἅμα δὲ καὶ πολιτικῶς ἀναγνωρισθέντος ὑποψηφίου διαδόχου τοῦ Ὄρους Σινᾶ, μὴ ἀνεχθεῖσα ἵνα ἡ χειροτονία αὕτη γένηται ἄλλοθεν, μηδὲ ἐνδῶση ποσῶς εἰς τὴν ἀνυπόσταντον ιδέαν, ὅτι δῆθεν ἡ τοιαύτη χειροτονία, ἥτις, ἐν περιπτώσει θετικῆς ἀποποιήσεως τῆς Μακαριότητός του, ἀνάγκη πᾶσα ἵνα τελεσθῇ μέχρι τῆς Τετάρτης ὅτε ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς πολυούχου τοῦ Σινᾶ Ἀγίας Αἰκατερίνης, παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἔχει τι ἀντίθετον ὡς πρὸς τὸν περὶ Ἐνοριῶν Κανόνα, καθόσον οὐδὲ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο Προσκύνημα τοῦ Σινᾶ ὑπάρχει ὅλως Ἐνορία τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων· ἀλλὰ κατὰστημα γεραρὸν, πεπροικισμένον ἀνέκαθεν προνομίοις Βασιλικοῖς καὶ Ἐκκλησιαστικοῖς, ὅλως ἀδούλωτον καὶ ἀκαταπάτητον, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν παρρησιασθέντων διχφύρων ἐγγράφων ἀπεδείχθη καὶ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης γινώσκει καλῶς καὶ ἀδιστακτως (ἔγγρ. 21 Νοεμβρίου 1859.)

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀδελφότητος ἀνέφεραν ἐξαιτούμενοι ὅπως ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νεύσῃ νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἐκλεκτὸν αὐτῶν, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριω-

τάτου νὰ ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν καὶ τοὶ προσκληθεῖς ἀπαγγευματικῶς. (Ἐγγρ. τῆς 23 9βρίου 1859).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Μακαριώτατος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπαντῶν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Παναγιότητος Του Ἐπιστολὴν ἐκφράζει τὴν λύπην του διότι ἡ Παναγιότης Του μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεπίσχετον ἔσχεν ἀπόφασιν τοῦ ἀδικῆσαι τὸν Πατριαρχικὸν Αὐτοῦ Θρόνον, καὶ ὅτι ἐν τῷ κρητηρίῳ τῆς συνειδήσεως Ἐαυτῆς οὐδένα ἔχει ἔλεγχον· ὅτι χειροτονοῦσα Ἀρχιεπίσκοπον, ἀθετεῖ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα τὸν τὰς παρ' Ἐνορίας χειροτονίας ἀπαγορεύοντα· διὰ ταῦτα ἀπονίπτων τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι εὐσυνειδότως ὑπερασπίσθη τὰ δίκαια τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου, ἀλλοτρίων ἀμαρτημάτων κοινωνὸς οὐ γίνεται. (Ἐγγρ. 24 Νοεμβρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ἀπήντησεν, ὅτι ἂν δὲν προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, τοῦ καὶ πολιτικῶς ἤδη ἀνεγνωρισμένου, θὰ προβῇ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τύψεως τοῦ συνειδότος τῆς, ἐπὶ ἀθετήσῃ δῆθεν τοῦ παρ' ἐνορίας ἀποστολικοῦ Κανόνος, καθόσον γνωρίζει καλῶς ὅτι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ ὑπάρχει ἀνεξάρτητον, ἄδούλωτον, ἀκαταπάτητον καὶ παντελεύθερον, καθ' ἃπερ ἔχει ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ οὐχὶ ἐνορία τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων· ἐὰν δὲ αἱ κατὰ καιροὺς γενόμεναι παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας χειροτονίαι τοσούτων προκατόχων αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ Πατριαρχῶν τῶν ἄλλων θρόνων, ἐλογίσθησαν ὡς ἀθέτησις τοῦ διαληφθέντος κανόνος, δύναται τότε νὰ λογισθῇ οὕτω καὶ ἡ προκειμένη χειροτονία, μολονότι ὑπάρχει τὸ ἐναντίον, ὡς ἐκ πολλῶν παρὰδειγμάτων ἀποδεικνύεται.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσι τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τοῦ νομίμου τῶν ἀποφάσεων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· προέβη ὅθεν αὕτη εἰς τὴν κανονικὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, καὶ ἀνεκοινώθη τὸ γεγονός παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος εἰς τοὺς Πατέρας, πρὸς οὓς, ἐκτὸς τῶν εὐλογιῶν καὶ νουθεσιῶν, γίνεται καὶ ἡ προτροπὴ νὰ προθυ-

μπούιωνται οὐχ ἥττον πάντες καὶ καταβάλλωσιν αἰετοτε ζῆλον ἐνθερμον ὅπως διατηρῶνται τὰ προνόμια τοῦ Ἱεροῦ Καταστήματος ἀνεπηρέαστα καὶ ἀνώτερα οἰκισθήποτε ἐπεμβάσεως, ἔχοντες ὁμόνοιαν καὶ συντελοῦντες ὁμοθυμαδὸν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐκλειαν τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς, καὶ ~~καὶ~~ τὰ συμφέροντα ἐλπίζει καλῶς καὶ εὐχεταὶ ἐγκαρδίως ὅπως βελτιωθῶσι καὶ προοδεύσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐπαξίως ἀναβάντος ἤδη τὸν Θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς φρονίμου, ἱκανοῦ καὶ ἐνθέρμου ζηλωτοῦ τῆς μετανοίας αὐτοῦ. (Ἐγγρ. 26 Νοεμβρίου. 1859).

Οἱ Πατέρες λαβόντες τὴν Ἐπιστολὴν ταύτην ἐγνωστοποίησαν τὸ περιεχόμενόν της πρὸς πάντας, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον, οὗ αἱ πληγαὶ, αἱ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἀνυποστάτων κατηγοριῶν της, ἐβαλσαμώθησαν διὰ τῶν εὐθυδίκων ἀποφάσεων τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης.

§. 2.

Ἐβαλσαμώθησαν μὲν αἱ πληγαὶ πρὸς καιρὸν ἀλλὰ νέαι καίριαι ἐπηνέχθησαν· διότι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ἡ οὐδέποτε ἀναγνώρισασα τὴν χειροτονίαν μου ὡς καὶ τῆς ἐκλογῆς μου τὸ ἀποτέλεσμα, ἐφάνη μὲν ὑποχωρήσασα πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς χειροτονίας μου, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ ἀποτελεσματικώτερον καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ τοῦ συστάδην δι' ἄλλης ὁδοῦ ὁμαλωτέρας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν ἔπυσε νὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τοῦ εὐχγοῦς τούτου Καθιδρύματος, νὰ ἐνεργῇ τὰ χρειώδη πρὸς διέγερσιν τινῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, πρὸς οὗς μυρίας ὅσας ἔδιδεν ὑποσχέσεις καὶ ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως πιστεύσωσι τὰς κατ' ἐμοῦ μὴ ἀληθεῖς διαδόσεις περὶ τῆς κακῆς διχχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὅσας ἄλλας ἀνυπάρκτους κατηγορίας ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου μοὶ προσῆπτε μετὰ πεισματώδους ἐπιμονῆς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1860 μέχρι τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1865 πολλά μὲν ἐπληροφορήθην περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ ἐνεργειῶν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος· ὀλίγα ὁμῶς ἔπραξα ὅπως θέσω ἐκ ποδῶν τὰς ἀντιπράξεις ταύτας, διότι εἶχον ἀφ' ἐνὸς πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν εὐθυκρισίαν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔβλεπον τὴν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν Του εἰς τὴν ἄδολον καὶ μετὰ ζήλου τοῦ καθήκοντός μου ἐκπλήρωσιν.

Δυστυχῶς ὁμῶς, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἰς Κωνσταντινούπολιν δι' ὑποθέσεις σπουδαίας τοῦ Μοναστηρίου κατώρθωσε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ ὀλίγους ἐκ τῶν Πατέρων. — Ὅτε δὲ περὶ τὸν 9ῶριον τοῦ 1865 κατῆλθον εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐγένοντο κατ' ἐμοῦ ἐπιδείξεις τινες ἀντιπειθαρχικαὶ παρά τινων, ὡς πρόφασιν λαβόντων τὴν τῶν λογαριασμῶν θεώρησιν. — Εὐτυχῶς ἡ σπαραξικάρδιος ἐκείνη σκηνὴ διελύθη αἰσίως διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐπεξεργασίας τῶν λογαριασμῶν καὶ τῆς ἐξοφλήσεως πάσης δοσοληψίας, ὡς ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων κατωτέρω ἀποδειχθήσεται.

Ἡ ἱερὰ Ἀδελφότης πεισθεῖσα ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης καὶ τῶν δοθεισῶν ἐξηγήσεων καὶ πληροφοριῶν ὅτι ὅσα κατ' ἐμοῦ ἐλέχθησαν ἦσαν αὐτόχρημα συκοφανταίαι καὶ ῥαδιουργίαι σκοποῦσαι τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ σκηνώματι καθεστώτων, ἀπέκρουσε καὶ αὖθις πᾶσαν ἐξωτερικὴν πλαγίαν ἐπέμβασιν, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς διέψευσε διὰ τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἀμάλθεια» (φύλλ. 1406 τῆς 28 Ἰαν. 1866) ὅσα ὁ τύπος καθ' ὑποβολὴν εἶχε δημοσιεύσει κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐν Μοναστηρίῳ Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, εἰποῦσα ὅτι τὰ δημοσιευθέντα ταῦτα ἦσαν συκοφανταίαι, καὶ ὅτι ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἤδη διατελεῖ ἐν πληρεστάτῃ ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, διότι τὸ μόνον μέλημά του εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προαγωγὴ τῆς ἥς προΐσταται Μονῆς, ὡς πάντοτε ἡλίου φαινότερον διετρανώθη, ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασεν ἐγγράφως τὴν εὐχρίστησίν της διὰ τὰ ληφθέντα μέτρα κατὰ τινων ταραξιῶν πρωταιτίων τοῦ λαβόντος χώραν κατὰ τὸν Δεκέμβριον πρᾶξικοπήματος, ἀπομακρυνθέντων διοικητικῶς πρὸς κειρὸν. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866). —

Ἐν τέλει μοὶ ἐχορήγησε γενικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς διεξα-

γωγὴν τῆς ὑποθέσεως περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ ἱερῶν κτήσεων. (Ἐγγρ. 9 Ἀπρ. 1866).

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν ἠὺχαρίστησε βεβαίως τὴν Αὐτοῦ Μακρυότητα, διότι μόλις ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ Μοναστηρίου μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου ἡ παρουσία μου ἦτον ἀναγκαία, καὶ ἀμέσως, προστατεύσασα τοὺς ταραξίαις τούτους συνετέλεσεν ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐφωδίσεν αὐτοὺς μὲ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως καὶ, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων ἀναμιχθεὶς, προέβη μέχρι τῆς κατακρίσεως τῶν πράξεων καὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τοὺς ὑφισταμένους.

Ἡ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1866 ἐγγράφου Του πρὸς τὸν Ὀσιώτατον Πρωτοσύγγεelon καὶ Δικαῖον τῆς ἐν Ζουβανίᾳ ἱερᾶς Σιναΐτικῆς Ἀδελφότητος πείθει ἕλαστον περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ γράψαντος αὐτὴν καὶ περὶ τοῦ προκαλεσθέντος ἀποτελέσματος.

Τὸ ὅλον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶναι διεγερτικόν· αἱ ἐξῆς ὁμῶς περικοπαὶ πρέπει νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀμερολήπτου κριτηρίου Ὑμῶν. « Ὁ εἷς, αὐτοῦ, κλονισμὸς διαδέχεται τὸν ἄλλον, » καὶ μόλις παρέρχεται ὁ ἐνσκήψας σάλος, καὶ ἐπαναπίπτει βιαϊότερον ἄλλος· ἀνέκαθεν ἀταξία καὶ ἀναρχία, διχόνοια καὶ αὐθαιρέσια ἵνα μὴ καὶ ἄλλων κακῶν σμῆνος εἴπωμεν, ἐχαρακτήρισε τὸ ἱερὸν τοῦτο Κατάστημα. Ὅτε ἡ πρώτη ἐξῆλθε φωνὴ τῶν ἐφετεινῶν τούτων σκανδάλων καὶ τῶν ταραχῶν, ἡμεῖς δὲν ἐλείψαμεν ἵνα πάραυτα γράψωμεν τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ συμβουλευσώμεν. . . . — Οἱ καιροὶ τῆς βίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως, τῷ ἐλέγομεν, παρῆλθον νῦν δὲ διὰ τῆς πραότητος, τῆς ἀνεξικακίας ἐν γένει τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς κατορθοῦνται τὰ πάντα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ ἱερότης τοῦ ἀπαντήσασα ἡμῖν, ἔφερε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, λέγουσα ὅτι τὰ διαθρυλληθέντα ἦσαν ὅλως ἀνυπόστατα, ὥσανεὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας πλὴν οὐ πολὺς παρῆλθε καιρὸς, καὶ ὁ κόσμος ὅλος περιεκρότησε τὰ τῶν Σιναΐτῶν. Ὁ δὲ τύπος, ὑψώσας φωνήν, διαθροεῖ ἤδη καὶ συνταράσσει Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. »

Τὴν ἐπέμβασιν ταύτην μαθὼν, δὲν ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω, ἰδίως δὲ διότι ἐνῶ μόλις εἶχον κατευνασθῇ τὰ πάθη καὶ εἰ-

χεν ἐπκνέλθει ἡ τάξις, ἀπομακρυνθέντων τῶν ταραξιῶν, αἵφνης καὶ ἀπροκαλύπτως ἀνεφάνη προστάτης αὐτῶν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, καὶ μὲ ἐπιστολὴν Του πρὸς τοὺς ὑφισταμένους ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Μοναστήριον, οὗ τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν ἐγὼ ἐσχῶ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος καὶ εὐθυνόμενος εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἀπέναντι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων. Ἐσπευσα ὅθεν νὰ γράψω κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1866 ἐπιστολὴν παρκλητικὴν, ὅπως ἀπέχη ἐνεργειῶν τοιούτων δυναμένων νὰ γενήσωσι νέα σκάνδαλα. Ἐλεγον ἐν αὐτῇ ὅτι: ὡς μόνον ἀποτέλεσμα ἤθελον ἔχει τὰ γράμματά Του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Σύναξιν καὶ πρὸς τὴν Κοινότητα τοῦ Καίρου τὴν ἀναζωπύρῳσιν τῶν ταραχῶν ἐκείνων ἐντελῶς ἤδη κατευρασθεισῶν, ἐνῶ ἡ προσκλήσει Αὐτῆς ἐπέμβασιν τῶν Κοινοτήτων ἤθελε θέσει ἀρχὴν, ἣν οὐδόλως πέποιθα ὅτι ἀποδέχεται ἡ Μακαριότης Του. — Δὲν μοι ἔμεινε λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω ἄλλως τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων τούτων, παρὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ Μακαριότης Του τείνει εἰς τὸ νὰ ἀναξέση πληγὰς ἐπουλωθείσας ἤδη

Καὶ τῷ ὄντι τὸ σημεῖον τῆς ἀπειθείας ἐδόθη!

Οἱ ταραξίαι ἦλθον εἰς τὰς προτέρας αὐτῶν θέσεις: Ὅποιαν ἄρα εἶχον ἐντολὴν; Πρὸς τί ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπάνοδόν των; πρὸς τί νὰ γράψῃ εἰς ὑφισταμένους περὶ τῶν ἐνεργειῶν Του αὐτῶν, κατακρίνων τὸν Προϊστάμενον; Ἡ ἀπάντησις εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1866 ἔγγραφον Πατέρων τινῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, γραφὲν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν παρὰ τῆς Μακαριότητός του προστατευθέντων.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ διώκονται σκοποὶ τρεῖς: 1ον ἡ βεβαίωσις καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Πατέρων ὅτι τὸ Ὄρος Σινᾶ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ Θρόνου. — 2ον ἡ προσβολὴ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας μου. — 3ον ἡ δι' οἰουδήποτε τρόπου παῦσις καὶ ἀπομάκρυνσις μου ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Συνέταξαν ὅθεν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτιάσεων ἃς ἀνέκαθεν καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας μου ἡ Α. Μακαριότης εἶχε διατυπώσει, καὶ ἀνακεφαλαιώσαντες ὅσα ἡ Μακαριότη-

της Του ὑπεστήριξε τότε περὶ τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ὑποτιθεμένης δικαιοδοσίας Του, συμπεραίνουν ὡς ἐξῆς:

1ον Ὅτι ἐπειδὴ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι χειροτονοῦνται παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων δι' αὐτὸ ὑπόκεινται καὶ εἰς αὐτόν.

2ον Ὅτι οἱ Πατέρες ἐποιοῦν πάντοτε εἰς τοιαύτας ἐκλογὰς μετὰ τοῦ ὑποψηφίου τῶν ὅρων, οἵτινες ἐλάβανον ἰσχὺν νόμου μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων.

3ον Ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τούτους ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προκάθηται μόνον ἐν τῇ Συνάξει καὶ δὲν δύναται νὰ πράξῃ τι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Συνάξεως.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑποχρεοῦται νὰ μένῃ διαρκῶς ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου, ἐγὼ δὲ παρεβίασα τὸν ὅρον τοῦτον.

5ον Ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους μετὰ τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤθελε παρὰβεῖ αὐτοὺς ἀνακρίνεται ὑπὸ τῆς Συνάξεως· καὶ εἰ μὲν παύσει, ἔχει καλῶς— εἰ δὲ ἐναντιοῦται, τὸν ἐγκαλεῖ ἡ Σύναξις εἰς τὸν Ἱεροσολύμων διὰ νὰ διορθῶνεται παρ' αὐτοῦ πνευματικῶς, ἢ νὰ παιδεύηται κανονικῶς, διότι εἰς αὐτὸν ὑπόκειται.

6ον Ὅτι ἐγενόμην Σινάιου μὲ τὸν πασιδηλὸν καὶ πασίγνωστον τρόπον.

7ον Ὅτι κατεδίωξα γνησίους ἀδελφοὺς, συνεννοηθεὶς λαθραίως μετὰ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξορίαν τῶν καλλιτέρων Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Πρωτοσυγκέλλων.

8ον Ὅτι ἐδαπάνησα αὐθαιρέτως εἰς σκοποὺς ἰδιοτελεῖς ἔτοιμα χρήματα τοῦ σκευοφυλακίου, ἐσφτερίσθην ἄλλα καὶ ἐπέθηκα χεῖρα καὶ εἰς τὰ Ἱερὰ ἄμφια καὶ κειμήλια κτλ.

Διὰ ταῦτα ἐδήλωσαν εἰς τὴν ἀνωτέραν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὅτι μὲ ἀποκηρύττουσι καὶ δὲν μὲ ἀναγνωρίζουσι τοῦ λοιποῦ ὡς Ἡγούμενον καὶ Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν. Μὲ ἐνάγουσι δὲ ἐνώπιον τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ὡς ἀνωτάτου πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὅπως δώσω λόγον διὰ τὰς παρὰβάσεις μου ταύτας καὶ ὅσας ἄλλας εἰσιν ἔτοιμοι ν' ἀναπτύξωσιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. (Ἐγγρ. 4ης Ἰουλίου 1866.)

Ἐν ἀρμοδίῳ τόπῳ θέλω ἐκθέσει τὰ καθέκαστα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν κατηγοριῶν τῶν περιεχομέ-

νων εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πλέον ὁ ἐλάχιστος δισταγμὸς περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ κατηγορητηρίου τούτου. Ὅτι ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Μακαριότητός Του τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐγράφη οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἀνενδοιάστως ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, καὶ διότι ἄμεσον ἔχει συμφέρον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ἣν οἱ ὑπογράψαντες αὐτὸ σήμερον ὑποστηρίζουσι, καὶ ἰδίως διότι ἡ Μακαριότης Του μόνος ἐνδιαφέρεται ὅπως προσβληθῶσιν αἱ πράξεις τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δι' ὧν διεγράφησαν μὲν τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς Α. Μακαριότητος, ἡ ἐκλογή μου δὲ ἀνεγνωρίσθῃ νόμιμος καὶ ἐγένετο ἡ χειροτονία μου παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἡ Μακαριότης Του ἄρα εἶναι ὁ ἄμεσος κατήγορός μου, οἱ δὲ ὑπογράψαντες τὴν κατηγορίαν ταύτην εἰσιν ὄργανα ἀθῶα καὶ ἄκακα, πλανηθέντα ὑπὸ ἀδιαλείπτων καὶ ἐντέχνων ἐνεργειῶν καὶ δελεασθέντα ἐκ τῶν ὑποσχέσεων ὧν γίνεται αἰετοτε χρῆσις παρὰ τῶν θελόντων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ποίμνιον οὐχὶ διὰ τῆς θύρας, καὶ τῶν προσερχομένων βαλεῖν οὐχὶ εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. (ἐκφρασις ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου. Ἐπιστολὴ τῆς 20 Αὐγούστου 1859 πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν).

Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι μὲ θέλησιν ἐλευθέραν οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου ἔγραψαν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο, διότι οἱ αὐτοὶ ἄλλοτε ἰσχυρίσθησαν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαιοδοσίαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὐδὲ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Μοναστηρίου. — Ὅτι ἡ ἐκλογή μου ἦτο νόμιμος, καὶ οἱ ἴδιοι ἀπήτησαν ὅπως γένη ἡ χειροτονία παρὰ τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας — ὅτι οὐδεμία κατάχρησις ἔλαβε χώραν, καὶ θεωρηθέντων τῶν λογαριασμῶν τὰ πάντα ἐξωφλήθησαν — ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαμένω καὶ ἐκτὸς τοῦ Μοναστηρίου — ὅτι τὰ δημοσιευθέντα διὰ τῶν Ἐφημερίδων περὶ ἀνωμαλιῶν καὶ κακῆς διοικήσεως ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἦσαν συκοφανταίαι — καὶ τέλος ὅτι καλῶς ἀπεμακρύνθησαν οἱ τρεῖς Καλόγηροι, διότι ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐξέφρασαν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος ἐγγράφως πρὸς ἐμὲ τὴν εὐχάριστήσιν αὐτῶν.

Ἄν λοιπὸν καλῶς ἐπραξῇ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον καὶ τότε τὸ μόνον μέλημά μου ἦτον ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προαγωγὴ τῆς ἡς προΐσταμαι Μοιῆς, πῶς οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὸν Ἰούλιον εὐρίσκουσιν ὅτι τὰ πάντα κακῶς ἔχουσι καὶ μὲ ἀποκηρύττουσιν; Ἡ λύσις εἶναι πρόχειρος: Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης δὲν εἶχε μεταξὺ τῶν Πιτέρων ὄργανα. Ἐπροσπάθησεν ὁμῶς καὶ εὔρεν αὐτὰ κατὰ τὸν Ἰούλιον — Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐνεργήσῃ ἀπροκαλύπτως, διότι εὐρισκόμεν παρών — Κατὰ τὸν Ἰούλιον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, ἀποτανθεὶς εἰς τοὺς ὑφισταμένους καὶ προστατεύσας τοὺς ταραξίας, ἔφερε πρὸς καιρὸν τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Προσοχῆς ἄξιον εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἔγγραφον διὰ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, διεβιβάσθη εἰς τὴν Αὐτοῦ Πανηγυρίτητα δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1866, ἐνῶ οὐδέποτε ἄλλοτε τὴν μεσολάβησίν του ἐπεκκλέσθησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος, οὐδὲ ὥφειλον νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶσιν, ἀλλ' ἀμέσως τὰ ἔγγραφα διεβιβάζοντο εἰς τὰ Πιτριαρχεῖα. Μακρὰν δὲ τοῦ νὰ ἐκθέτῃ ἡ Μακαριότης τοῦ τὰ πράγματα ἀμερολήπτως καὶ ἀπαθῶς, ἐπὶ πλὴν λαμβάνει τὰς αὐτὰς σχεδὸν φράσεις, τὰς ὁποίας εὐρίσκει τις εἰς τὸ ἀπὸ 14 Ἰουλίου ἔγγραφόν Του πρὸς τὸν Ὀσιώτατον Δικαῖον — Μέμφεται τὴν διαγωγὴν μου, μὲ θεωρεῖ αἷτιον τῶν σκανδάλων, μὲ κατηγορεῖ διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Καλογήρων, λέγει ῥητῶς: «ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδενὸς ἀπελείπετο μέσου ἵνα ἐπὶ μᾶλλον ἀναφλέξῃ τὴν ἔριν καὶ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἱεροῦ ἐκείνου σκηνώματος» — Πιτραπνεῖται διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ εἰς Κάϊρον, λαλήσαντος δὴθεν κατ' αὐτοῦ (*)

(*) Τῶντι ἡ εἰς Κάϊρον ἀποστολὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κατεθροῦθησε τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα, διότι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων φωτισθεῖσα ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀρθῆς τῶν πραγμάτων παραστάσεως καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς δι' αὐτοῦ κομισθείσης εἰς τοὺς Πατέρας ἐπιστολῆς μου, οὐχὶ μόνον μοὶ ἐξέφρασαν διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1866 πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῆς των τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν περὶ τῆς πατρικῆς διαθέσεώς μου ὑπὲρ τῆς ὁλομελείας τῶν ἀδελφῶν, καὶ καθικέτευσέ με ἵνα ταχέως εὔρεθῶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. — Διὰ δὲ πράξεώς των ἀπὸ 19 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξέφρασαν τὰς εὐχὰς των περὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν διαταραξάντων τὴν ἡσυχίαν τῶν Πατέρων ἀφοῦ

ὁμολογεῖ ὅτι ἦλθεν εἰς ἀμέσους σχέσεις μετὰ τῶν ὑφισταμένων περὶ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τοῦ Μοναστηρίου. — Προτρέπει τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς Κάϊρον μετάβασίν μου ὅπως μὴ μὲ κακώσωσιν οἱ τὰ μέγεα κατ' ἐμοῦ πνέοντες Πατέρες, καὶ τέλος παρκκαλεῖ τὴν Παναγιότητά Του διὰ τῆς παρεμβάσεώς Του νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκανδαλώδη ταύτην διαφοράν. (Ἐγγρ. 11 Αὐγούστου 1866).

Ἐγραψε καὶ εἰς ἐμὲ ταυτοχρόνως ἐπιστολήν, δι' ἧς μὲ κακίζει διότι διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουλίου ἐπιστολῆς μου τὸν φοβερίζω δῆθεν, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ παρεμβῇ διαλλακτικῶς, ἐντὸς τοῦ δικαιώματος τοῦ Πατριαρχικοῦ Αὐτοῦ Θρόνου, εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου διασπράσσουσιν τὴν Σιναῖτικὴν Ἀδελφότητα καὶ ἐμὲ σπουδαίαν διαφοράν. — Μὲ προτρέπει νὰ παύσω τὸ ἀπὸ μέρους μου νὰ ἐπιτείνω τὰ σκάνδαλα καὶ ἰδίως μὲ ἀναγκάζει ὅπως ἀναβάλω τὸ εἰς Κάϊρον ταξείδιόν μου διότι δὲν θ' ἀποβῇ εἰς καλὸν μου. (Ἐπιστολ. 11 Αὐγούστου 1866).

Διατί ἡ Αὐτοῦ Μκκχυριότης, ἡ κατ' ἐμοῦ ἐξακολουθητικῶς τοσαύτας πικρὰς κατηγορίας ἐκτοξεύσασα, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ἔδειξεν ὅτι τόσον πολὺ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι πρόχειρος.

Ἐκ τῶν χρονολογιῶν τῶν ἐγγράφων τούτων φαίνεται ὅτι μὲ προέτρεψε νὰ μένω εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως μὴ φθάσω ἐγκαίρως εἰς Κάϊρον καὶ παρεμποδίσω τὰ σχέδιά Του. — Ὅτε ἔγραψε τὴν πρὸς ἐμὲ Ἐπιστολήν τῆς 11 Αὐγούστου, ἐνήργει μὲν περὶ τῆς παύσεώς μου, δὲν εἶχεν ὅμως ἀκόμη περαιωθεῖ ἡ ἐργασία, καὶ συνταχθεῖ καὶ καταρτισθεῖ ἡ πρᾶξις τῆς 24 Αὐγούστου. Ἐπρεπεν ὅθεν νὰ προλάβῃ πᾶν τὸ δυνάμενον ν' ἀναχιτίσῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μέτρου τούτου. Ἐκ τῶν προτέρων ἐγνώριζεν ὅτι ἡ παρουσία μου ἠδύνατο νὰ δισκεδάσῃ πάσας τὰς ῥαδιουργίας. Οὕτω καὶ

πρῶτον δώσωσιν οὗτοι ἔγγραφόν των ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι τοῦ λοιποῦ συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἀνέτρεπον τὰ σχέδια ὧν ἡ πραγματοποίησις ἤρχισε διὰ τῆς προγενεστέρας τῶν πράξεων τούτων κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς τῶν Πατέρων (τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους,) ἔπρεπε νὰ φέρῃ καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τούτου κατηγορίαν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν.

κατὰ τὸν 8^{ον} καὶ 9^{ον} τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνῶ εἶχε προ-
καλέσει τὴν ἀπείθειαν τινων ἐκ τῶν Πατέρων, ἡ παρουσία μου τὰ
πάντα διεσκέδασε καὶ εἰς τὴν φωνήν μου καὶ τὰς πατρικὰς συμ-
βουλάς συνετρίβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν ὀλίγων ῥαδιούργων τῶν
ἀποπλανηθέντων παρὰ τῆς Μακαριότητός Του.

Θέλων ὅθεν νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπουσίας μου, ἐκίνησε πάντα
λίθον ὅπως μὲ πτοήσῃ καὶ τοιουτοτρόπως παρεμποδίσῃ τὸ ταξεί-
διόν μου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἔργου.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐστεφανώθη διὰ τῆς ἀκύρου πράξεως τῆς
24 Αὐγούστου.

Ἡ πράξις αὕτη τῆς 24 Αὐγούστου 1866 ἐγνωστοποιήθη εἰς
τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἀρωγὴν
αὐτῆς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπι-
σκοποῦ αὐτῶν. — Τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιέχει ἀνακεφαλαίωσιν
τῶν κατηγοριῶν καὶ φέρει χρονολογίαν 12 Ἰανουαρίου 1867.

Πρὸ αὐτοῦ ὁμως, τὴν 4 Ἰουλ. 1866, ἱκανὰ ἐκ τῶν μελῶν τῆς
Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δι' ἐκτενοῦς ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Μ. τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀποδοκιμάζουσι καὶ τὴν πᾶσιν καὶ τὰς τα-
ραχάς, στιγματίζουν τοὺς ταραξίαις, ἐκθέτουσι τοὺς καταναγκά-
σμοὺς καὶ τὴν πίεσιν ἣν ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος
οἱ ῥαδιουργήσαντες αὐτὴν καὶ προκαλέσαντες τὴν παράνομον ταύτην
πράξιν, καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλη-
σίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τάξεως καὶ διατήρησιν τῶν καθεστώτων.

Τὴν πράξιν ταύτην τῆς 24 Αὐγούστου ἔσπευσεν ν' ἀποδοκιμάσω
καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐνώπιον τῶν Πατριαρχῶν κατὰ τῆς παρα-
βάσεως ταύτης τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ἐξωτερι-
κῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἀδελφότητος
τῶν Πατέρων.

Ἐφ' ὅλων τῶν διατρεξάντων σκεφθεῖται ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφά-
σισεν ὅτι:

1ον Τὰ κατ' ἐμοῦ προβαλλόμενα τοσαύτης ἔχονται βαρύτητος,
καθαπτόμενα καιρίως τοῦ Ἀρχιερατικοῦ μου χαρακτηῖρος, ὥστε ἡ
Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς ἵνα διερευνήσῃ
καὶ ἐξακριβώσῃ ταῦτα, ἀπαραιτήτως ἀπαιτοῦσα παρὰ τῶν κατη-
γόρων τὴν προσαγωγὴν τῶν περὶ αὐτῶν ἀποδείξεων.

2ον Ὅτι καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν αἱ κατηγορίαι αὗται, τὸ προβαλλόμενον δικαίωμα τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων τοῦ πύειν ἀφ' ἐαυτῶν καὶ ἀνεκκλήτως τὸν ἴδιον αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τοὺς Κανόνας δὲν στήριζεται, οὔτε παράδειγμα φέρει ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, οὐδὲ παρ' οὐδενὸς νόμου ἀναγνωρίζεται τοὺς ἐνάγοντας καθίστασθαι συγχρόνως καὶ δικαστὰς καὶ ἐκτελεστὰς.

3ον Ὅτι τὸ παρὸν ζήτημα χρήζει διασαφήσεως διότι πλεῖσται ὑπεβλήθησαν παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπολογίαι, προτιθεμένου ἐγγράφως καὶ ἐναργῶς ἀποδείξει τὸ ἀνυπόστατον τῶν κατηγοριῶν.

4ον Ὅτι καὶ ἀναφορὰ ἐπεδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ μέρους ἱκανῶν Συναϊτῶν Πατέρων οἵτινες ἐποδυρόμενοι τῇ παρούσῃ δεινῇ καταστάσει τῶν τῆς Μονῆς πραγμάτων αἰτιῶνται πικρῶς κατὰ τῶν στασιαζόντων κατ' ἐμοῦ καὶ ἐκ συστήματος τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων διωκόντων ὑπὸ ἰδιοτελείας, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῶν καταπιεζόντων τοὺς εὖ φρονοῦντας τῶν Πατέρων ὅπως παρσύρῃσι μεθ' ἐαυτῶν,

Καὶ τέλος 5ον Ὅτι κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται ἡ Μ. Ἐκκλησία εὐλόγως νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν αὐτῶν ὡς φωνὴν ἀπάσης τῆς Συναϊτικῆς Ὀλομελείας, βλέπουσα καὶ ὑπογραφὰς δοκίμων μηδένα ἔχόντων λόγον ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Μονῆς κατὰ τὰς Μοναστηριακὰς διατάξεις, ἀλλ' ἐπεταὶ εὐλόγως ὅπως ὑπονοήσῃ καὶ ἀυθιρεσίᾳ καὶ ἀταξίᾳ μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος διαπραττομένης.

Διὰ ταῦτα θεωρεῖ ἄκυρον τὴν πρᾶξιν τῆς παύσεως—προσκαλεῖ αὐτοὺς ὅπως μνημονεύωσι τοῦ κανονικοῦ ὀνόματός μου ἐν ταῖς Ἱεραῖς τελεταῖς, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν—διατάττει ὅπως ἐκλέξωσι 3 ἢ 4 ἐκ τῶν Πατέρων, οἵτινες ἐλθόντες καὶ παρασταθέντες Συνοδικῶς προσάξωσι τῶν τε κατηγοριῶν τὰς ἀποδείξεις καθὼς καὶ τὰς εἴτε ἐν Σιγγιλίοις εἴτε ἐν ἄλλοις ἐπισήμοις ἐγγράφοις πληροφορίας καὶ διασαφήσεις περὶ τοῦ ὅτι ἔχουσιν, ὡς νομίζουν, τὸ δικαίωμα τοῦ πύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως—ὑποχρεοῖ αὐτοὺς ὅπως ταῦτα πράξωσιν ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν—ἄλλως, ληφθήσονται κατάλληλα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τῶν κατατρυχουσῶν τὸ Ἱερὸν τοῦτο Σκήνωμα δεινῶν περιστάσεων. (Ἐπιστολὴ 4 Μαρτίου 1867).

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης γνωστοποιηθείσης εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν Πατέρων οἱ κατ' ἐμοῦ ἐνεργοῦντες ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1867 ἀπολογία μετὰ διαμαρτυρήσεως, ἐνθα εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα τὰ ἑξῆς:

1ον Ὅτι διὰ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν ἐγγράφων οὐδὲν ἄλλο ἢ Ἀδελφότης ἀπῆτει ἢ ἀναγγεῖλαι ἀπλῶς τὰ αὐτῇ δεδογμένα καὶ πεπραγμένα, καὶ τοῦτο κατὰ καθῆκον τιμῶσα καὶ γεραίρουσα τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν — ἐν συνειδήσει τῶν ἀπαρχαγράπτων προνομίων καὶ δικαιωμάτων αὐτῆς, οὐδαμῶς ἐξητήσατο δίκην μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιεπισκόπου Κυρ Κυρίλλου.

2ον Ὅτι δυνάμει Πατριαρχικῶν Σιγγιλιῶν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν, δικάζειν καὶ παύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως.

3ον Ὅτι ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλῃ μετ' αὐτῶν δικασθῆναι, ἀρμόδιος δικαστὴς εἶναι ὁ Μακαριώτατος Ἱεροσολύμων.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἠθέτησε πάντα ὅρον καὶ κανόνα καὶ τὴν θρησκείαν ἐνέπαιξε, καὶ τέλος

5ον Ὅτι ταραξίαι δὲν εἶναι οὗτοι, ἀλλ' οἱ ὀλίγιστοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐξορίας τῶν προκρίτων τῶν πατέρων ἐγένετο παραίτιος σκανδάλων.

Διὰ ταῦτα, ἐμμένοντες εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν τὰς βασιζομένας εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὰ κανονισμένα, ἀρροῦνται νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὀλίγον ἔπειτα, ἦτοι περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἢ Αὐτοῦ Μακαριότης δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα ἐκθέτει τὰ διατρέξαντα καὶ προδικάζουσα τὰ ζητήματα ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην εἰς ἐμὲ καὶ προκαλεῖ ἀπόφασιν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης δι' ἐπιστολῆς του ἀπὸ 19 Ἀπριλίου, ἀφοῦ ἐκθέτει τὰ διατρέξαντα καὶ ἐν περιλήψει ἐξιστορεῖ τὰ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συμβάντα καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν ταύτης ἀπόφασιν, συνοψίζει τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης λέγουσα ὅτι τὴν περὶ παύσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πράξιν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων θεωρεῖ ἄκυρον· ὅτι ἐνομίσθη δίκαιον νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή ἀποδείξεων ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων· ὅτι ὅμως οἱ Πατέρες ἀπῆντησαν μετὰ θρασύτητος καὶ θεωροῦσιν ὅτι

νομίμως ἔπαυσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον· καὶ τέλος συμπεραίνει ὡς ἔπεται· ὅτι ἀπέχοντες τοῦ ἐρευνῆσαι κατὰ πόσον τὰ ἅπερ προβάλλονται προνόμια τῆς *Ἐαυτῶν Μονῆς* δύναται δικαιῶσαι τὴν τοιαύτην πράξιν αὐτῶν, προαγόμεθα ἵνα προβάλωμεν Αὐτῇ τὰς ἡμετέρας ἀδελφικὰς ἀξιώσεις ὅπως, τῷ δικαιώματι ὅπερ κέκτηται ἐπὶ τῶν διαφερομένων, μετέλθῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ βαθείᾳ Αὐτῆς συνέσει ἤθελε νομίσει κατάλληλον πρὸς εἰρηνοποίησιν καὶ ὁμόνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν εὐαγγελισθησόμεθα παρ' Αὐτῆς τὸ τέλος τῆς λυπηρᾶς, σκανδαλώδους καὶ ἐπιβλαβεστάτης ταύτης διαφορᾶς.

Συνεπεία τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ Μακαριότης Του καὶ νομίσας ὅτι εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐξέδοτο τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπὸ 29 Ἰουνίου κλησὶν Του.

§. 3.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐξάγεται ὅτι ὑπάρχει διένεξις:

1ον. Μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου, ἀντικείμενον ἔχουσα ἀφ' ἐνὸς τὴν διαγραφὴν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίᾳ τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ Θρόνου ἐπὶ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐξερέυνησιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ταύτης — καὶ

2ον. Μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων περὶ τῶν ὅρων τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως, περὶ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων καὶ περὶ ἐξελέγξεως ῥητῶν κατηγοριῶν.

Ἡ λύσις τῆς πρώτης διενέξεως εἶναι ἀναπόφευκτος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας, διότι ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀποκτᾷ ὁ Ἱεροσολυμικὸς Θρόνος διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ ὑποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου εἶναι, τὸ νὰ μνημονεύηται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου *Ἱεροσολύμων*, καὶ ὅτι δὲν δύναται οὗτος

ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς, τοῦ Θρόνου τούτου ὄντος αὐτοκεφάλου, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐρίδων μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οἷσδ' ἡποτε φύσεως καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι αὐται.

Ἐν ὧσιν λοιπὸν τὸ πρῶτον ζήτημα μένει ἄλυτον, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων δὲν δύναται ἐν γένει οὐδὲ νὰ ἐπιληφθῇ οὐδὲ νὰ δικάσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἔχει ἀπαράγραπτον τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως διαφορὰς—τοῦτο δὲ καὶ διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ δικάσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ διαφοράν. Τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τῶν Πατριαρχῶν τῶν Ἱεροσολύμων ἀφορᾷ ἀμέσως τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον, καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε ὑπεβλήθη εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων οἷσδ' ἡποτε διαφορὰ τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλ' αἰέποτε ἀπεφάσιζε περὶ αὐτῶν ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τῶν Σιγγιλίων αὐτῶν φαίνεται.

Ἵπάρχει καὶ μία μόνη γνωστὴ πράξις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ἐνισχύεται ἡ ἡμετέρα γνώμη, διότι καὶ τότε, ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ παραβιάσωσι τοὺς ὅρους τοῦ νόμου καὶ νὰ μειώσωσι τὰ προνόμια αὐτῶν, οἱ Πατέρες ἀντέστησαν, ὁ δὲ αἰόδοιμος ἐκεῖνος Πατριάρχης, ἀναγινώρισας τὸ δίκαιον τῶν Πατέρων, οἶκοθεν καὶ συνοδικῶς ἀπεφάνθη ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς, καὶ ἐξέφρασε ῥητῶς τὴν συναίνεσίν του περὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐφαρμογῆς τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας, ἐπειδὴ πρὸς λύσιν αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησις τῶν Πατέρων, ῥητῶς δηλοῦται ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἐσυμφωνήθη τὸ νὰ γίνεταί αὕτη ἀπλῶς παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων χωρὶς νὰ ἀποκτᾷ ὡς ἐκ τούτου δικαίωμα τι ἐποπτείας ἢ ἀναμίξεως εἰς τὰ τῆς διοικήσεως — Περὶ τοῦ ζητήματος ὅμως τῶν μνημοσύνων ἐπειδὴ οἱ Πατέρες δὲν ἤθελον νὰ συναinéσωσιν, ἐπιμένοντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεων τῆς Ἐπισκοπῆς

καὶ ἐλαττώσεως τῶν προνομίων δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς ἑαυτὸν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως ἔριδας, παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Περίεργον δὲ πάντων εἶναι ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ συμφώνου κανονισθέντα δὲν ἐθεώρει ὁ τότε Μακαριώτατος Ἱεροσολύμων ὑποχρεωτικὰ διὰ τοὺς ἀπόντας Πατέρας ἢ τοὺς μὴ ἐν τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ συνεγγράφους.

Πλὴν τούτων, ὑπάρχει καὶ ἕτερον Σιγγίλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ (1782) δι' οὗ κανονίζεται ῥητῶς τὸ τῆς ἀρμοδιότητος ζήτημα καὶ ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδικάζειν τοὺς ἐγκληματίας Πατέρας καὶ τοὺς τολμήσαντας ἐπεμβῆναι εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς διοικήσεως τῆς Μονῆς ἢ παραβιάσαι τὰ προνόμια ταύτης, τὰ κυρωθέντα ἐπαναληπτικῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου. (*)

Ὑπάρχει καὶ ἕτερον τοῦ Πατριάρχου Ἰσκώβου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ὄρους Σινᾶ Ἀνανίου, ἀπλοῦ τούτου ὄντος μέλους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ ὑποκινουῦντος στάσεις καὶ ταραχάς, κατηγγέλθη οὗτος παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν, ὅπερ ἐμφάνει ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαστικὴν ἐξουσίαν ἢ διοικητικὴν ἐποπτεῖαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος ταύτης. (Σιγγίλιον 1687).

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην μὴ ἀγνοοῦσα καὶ ἡ Μακαριότης τοῦ ἀπέσχε τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διενέξεως καὶ ἀποτανθεῖς πρὸς τὴν Μητέρα καὶ Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπανειλημμένως ἐπεκαλέσθη τὴν σύντονον αὐτῆς προσοχὴν καὶ τὴν ἀδέκαστον ἀπόφα-

(*) Προσέστω καὶ τοῦτο, τὸ εἶναι ὑπόδικον τῇ τῆς αὐτοκαθαιρέσεως ἐγκλήματι, συνεργούσης τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐπενεχθῆναι κατὰ τῶν τοιούτων τὰς τοιαύτας ποινάς μὴ δυναμένων οὔτε τοῦ Ἱεροσολύμων ἐκτεῖναι ἐπὶ τῇ Μονῇ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ ταύτῃ χεῖρα ἐξουσίας τῶν κατὰ καιροὺς Πνευματικῶς προϊσταμένων τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου καὶ τῆς περὶ αὐτοὺς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπαξιούντων καὶ μὴ συγχωρούντων γενέσθαι τοιοῦτον τι ἢ ὅπως οὖν μειωθῆναι τὰ παντελεύθερα προνόμια τῆς Μονῆς ταύτης. (Σιγγίλιον 1782 Πατριάρχου Γαβριήλ).

σίν της· τὸ αὐτὸ ποιησάντων καὶ τινων τῶν Πατέρων, προεκλήθη ἡ ἀπόφασις τῆς 4 Μαρτίου. (*)

Εἶναι ἀληθές ὅτι μὴ ἐπιτυχόντες ἀπόφασιν τῆς ὁρέξεως αὐτῶν ὀριστικῶς καταδικάζουσάν με καὶ ἐπικυρωτικὴν τῆς πράξεώς των τῆς 24 Αὐγούστου, ἀπέκρουσαν διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου ἀπαντήσεώς των τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. — Τοῦτο δὲ ἠναγκάσθησαν νὰ πράξωσι, καὶ διότι, διαταχθέντες ν' ἀποδείξωσι τοὺς περὶ δικαιωμάτων των ἰσχυρισμούς των καὶ τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας στεροῦνται ἀναμφιλέκτως νομίμων ἀποδείξεων.

Διὰ τῆς ὑπεκφυγῆς ταύτης ἠθέλησαν νὰ σωθῶσιν ἐκ τῆς ἐπὶ συκοφαντίᾳ μέμψεως· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἀγωγῆς των ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς τοῦ ἀνωτάτου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Κριτηρίου ἀποφάσεις καὶ διὰ τῆς ἐπανληπτικῆς αἰτήσεώς των τῆς 12 Ἰανουαρίου 1867 ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν καὶ προστασίαν αὐτῆς ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ λόγον κτλ.

Ἡ δὲ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, οὔσα ἤδη ἀρμοδία ὥς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ ἐκδικάσαι τὰς ἔριδας ταύτας, κατέστη τοιαύτη καὶ διὰ παρτάσεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς τῇ συναινέσει τῶν μερῶν. Τὸ δὲ δικαστικὸν τοῦτο συνάλλαγμα, τὸ σχηματισθὲν νομίμως καὶ τῇ ἐλευθέρᾳ τῶν μερῶν συναινέσει καὶ καταρτισθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου τούτου πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ ἐκ μονομερείας πρὸς βλάβην τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων μου. Κατὰ τοὺς νόμους σύμπαντος τοῦ πεφωτισμένου κόσμου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων, καὶ διὰ μείζονα λόγον τοῦ ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνατραπῶσιν. Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπιληφθεῖσα

(*) Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1668 ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐφηρμόσθη διὰ τοῦ Συγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου, ἐνθα γενικῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζεται περὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας « Τούτου χάριν (λέγει ἐν τῇ πράξει » ταύτῃ) τῇ κανονικῇ ἀξίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου στοιχοῦντες, δύναμιν κατὰ » κτημένη καθ' ὑπερτέρον λόγον ῥυθμίζειν καὶ τὰς ἐν ἐτέ- » ροις ἐπισυμβαινούσας ἀταξίας ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ἀνα- » στεῖλαι διέγνωμεν τὰ μηδόλως αὐτῷ προσήκοντα. »

τῆς διενέξεως νομίμως καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ τῶν μερῶν συναινέσει, μετὰ συζήτησιν καὶ ἀκρόασιν τοῦ κατηγορουμένου ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ πράξις τῆς 24 Αὐγούστου καὶ διετάχθησαν ἀποδείξεις· δι' αὐτῆς τὰ δικαιώματα τῶν μερῶν ἐκانونίσθησαν καὶ ἐξησφαλίσθησαν. Ἀπέκτησα ὅθεν δικαιώματα, καὶ τὰ κεκτημένα ταῦτα δικαιώματα δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον ὀλιγώτερον δύναται νὰ καταστρέψῃ ὁ διάδικος.

Δύνανται ἴσως νὰ εἴπωσιν ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα κατεστράφησαν διὰ τῆς πρὸς τὸν Μακαριώτατον ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1867 ἐπιστολῆς τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος. Ὁ λέγων ταῦτα βλασφημεῖ, διότι 1ον ὑποθέτει τὸν Οἰκουμένικὸν Πατριάρχην ἐν πλήρει δικτελοῦντα ἀγνοίᾳ τῶν ἱερῶν Κανόνων καθ' οὓς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις τῶν ἅπαξ ἀποφασισθέντων οὐδὲ παρ' αὐτῆς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὀλιγώτερον ἐπιτρέπεται τοῦτο νὰ γίνῃ ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, (*) καὶ 2ον διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δίδει πλειοτέραν ἔννοιαν ἀφ' ὅσῃν πραγματικῶς ἔχει καὶ παραμορφώνει αὐτήν. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης μακρὰν τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῆς ἀποφάσεως τῆς 4 Μαρτίου, ἀπ' ἐναντίας ἐξετέλεσεν αὐτήν διὰ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν διατάξεων τῆς εἰς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα ὅπως λαβὼν ταύτης γνῶσιν ῥυθμίσῃ τὰς πράξεις Αὐτοῦ καὶ προληφθῇ πᾶσα ἀντίθετος ἐνέργεια σκοποῦσα ὅπως δῆποτε τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως τῶν Πατέρων, τῆς ἀκύρου κηρυχθείσης ὑπὸ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. Σύμφωνα δὲ μὲ τὴν εὐαγγελικὴν ἀποστολὴν τῆς Παναγιότητός του, τοῦ συμβιβάζειν καὶ συμφιλιώνειν τὸ ποίμνιον, εὐχεταὶ δι' αὐτῆς ὅπως καὶ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης συντελέσῃ εἰς τοῦτο χρώμενος τοῦ συνδιαλλακτικοῦ δικαιώματος ὅπερ καὶ Αὐτὸς, ὡς Πατριάρχης, κέκτηται, ἐπὶ τῶν διχόρων προσώπων, μελῶν ὄντων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποιμνίου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Μητέρα, τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι προτρέπει Αὐτὸν νὰ συντε-

(*) Φωτίου Νικομάνων τίτλ. Θ. κεφ. ΣΤ'. καὶ Σχολ. Συντ. 'Ραλ. καὶ Ποτλ. Τομ. Α'. Σελ. 180.

λέση ὅπως τῇ ἀμοιβαίᾳ ἀπάντων συναινέσει λυθῶσιν αἱ διενέξεις διὰ συμφωνίας καταλλήλου καὶ κοινῶς παρδεκτῆς κατὰ μίμησιν τοῦ πραχθέντος τῷ 1690 ἔτει ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἐπομένως διὰ τῆς εὐχῆς ταύτης οὐδὲ αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κῦρος τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδὲ ἐπιτείνει ὅπωςδὴποτε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἄν κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις καὶ τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἡ δικαιοδοσία τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων δὲν ἐκτείνεται μέχρι τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σιναίου, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ φέρῃ μετατροπὴν εἰς τὴν νομοθεσίαν ταύτην καὶ εἰς τὰ καθεστῶτα.

Καὶ δι' ἄλλους δύο σπουδαίους λόγους δὲν δύναται τὴν προκειμένην διαφορὰν νὰ δικάσῃ ἡ Α. Μκαριότης, ἢ ὅπως δὴποτε νὰ μετολαβήσῃ περὶ ταύτης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει ὡς ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἐκ τῶν ἐπιστήμων ἐγγράφων φαίνεται ὅτι ἐκ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου καὶ μέχρι τῆς χθὲς, οὐχὶ μόνον ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ τοὺς Πατέρας τῆς Ἀδελφότητος, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀπειθήσωσι καὶ λάβωσι χώραν σκάνδαλα ὑποκινήσαντα τὰ θεμέλια τοῦ Ἱεροῦ τούτου Σκηνώματος, ἀλλὰ καὶ παρέστη εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς κατήγορος καὶ μοὶ προσῆψε πράξεις ῥητὰς καὶ ὠρισμένας, τὰς ὁποίας ἂν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ καὶ ποινικῶς πρέπει νὰ καταδικασθῶ. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω περικοπὴν ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν πολλῶν ἐγγράφων του, ὧν αἱ περιλήψεις ἀνωτέρω ἀντεγράφησαν: ἐκείνου, λέγω, πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν, δι' οὗ, πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐν τῇ κατ' ἐμοῦ ἀγωγῇ Καλογήρων τινῶν περιεχομένων κατηγοριῶν, ῥητῶς λέγει ὅτι: τὰ παρ' αὐτῶν ἐκτιθέμενα ἄτοπα κινήματα τοῦ Καλογήρου Κυρίλλου συνέβησαν πραγματικῶς. (Ἐγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἐρωτῶ ἤδη πάντα εὐσυνείδητον καὶ ἀμερόληπτον κριτὴν νὰ εἴπῃ: ἂν ὕστερον ἀφ' ὅσα ἔπραξε καὶ ἔγραψε κατ' ἐμοῦ εἰς τοὺς ὑφισταμένους, ὕστερον, λέγω, ἀφοῦ καὶ δι' αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐγγράφων του προδικάζει τὴν

ὑπόθεσιν, δύναται πλέον νὰ γίνῃ δικαστής μου, καὶ ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως ἀφ' ἐνὸς νὰ λύσῃ τὸ τῆς δικαιοδοσίας Του ζήτημα καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κρίνῃ παρὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ, τῶν ἀξιώσεων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν κατ' ἐμοῦ κατηγοριῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Καὶ αὐτὸς ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, τετράκις καλεσθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Δρυὶ κατ' αὐτοῦ Σύνοδον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἐδικαιώθῃ διότι οἱ ἴδιοι καλοῦντες Ἐπίσκοποι ἦσαν καὶ ἐχθροὶ φανεροὶ καὶ κριταί του, καὶ ἐζήτηι ὅπως ἐξαίρεθῶσιν ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν δικαστῶν καὶ κατηγορῶν. (Βλέπε Σχόλ. 74, Ἀποστ. Καν.).

Δὲν ἠδύνατο ὁθεν ὁ Μακαριώτατος νὰ μὲ κλητεύσῃ, καὶ δικαιοῦμαι οὐχὶ μόνον νὰ μὴ ἀπαντήσω, ἀλλὰ καὶ ν' ἀπαιτήσω ὅπως ἐξαίρεθῇ, καὶ ἐξακολουθήσῃ θεωροῦσα τὴν ὑπόθεσιν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ἐπιληφθεῖσα καὶ ἐκδικάσασα αὐτήν.

Δεύτερον, καὶ ἐάν ποτε ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου δύναται ὁ ἴδιος Ἱεροσολύμων νὰ δικάσῃ, πάλιν κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Του. Εἰς ὅλα τὰ Σιγγίλια καὶ τὰς σχετικὰς πράξεις, αἱ ἐπικαλοῦνται καὶ ἡ Α. Μακαριότης καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος φαίνεται ὁ λόγος τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου δικαιώματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου. Οὗτος δὲ εἶναι ἡ Χειροτονία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου « γινώσκειν ἑαυτὸν ὑπ' ἀναφορὰν τελούντα πρὸς » τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὑφ' οὗ καὶ τὴν χειροτονίαν διωρισμένως λαμβάνει. » (Σιγγ. Πατριάρχ. Μεθοδίου 1668). « Καὶ διατελεῖ ὑποκείμενος τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριρχικῷ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων, καθεῖθεν τὴν χειροτονίαν λαμβάνει. » (Μεθόδιος 1671). « Καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται Ἀρχιεπίσκοπος ὑποκείμενος τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων. » (Ἰάκωβος 1687).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος τῆς χειροτονίας δὲν ὑπάρχει, διότι ἐπιμόνως ὁ Μακαριώτατος ἠρνήθη νὰ χειροτονήσῃ τὸν ὑποψήφιον τῶν Πατέρων, καὶ ἐξαιρετικῶς ἔπραξε τοῦτο ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Εἰς αὐτὴν ἄρα ἀποκλειστικῶς ἀνήκω καὶ ὑπάγομαι διὰ τὸν εἰδικὸν τοῦτον λόγον, καὶ ἰδίως διότι καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐπιμείνας εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ διχμαρτυρηθεὶς μά-

λιστα ἐπισήμως ἀπεφάνθη διαβρόχην ὅτι δὲν μὲ ἀναγνώριζει. Μὴ ἀναγνώριζων με δὲ ὡς κανονικῶς χειροτονηθέντα, δὲν δύναται καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' ἐμοῦ οἰκνδήποτε ἐξουσίαν, ἐπομένως καὶ νὰ μὲ κλητεύσῃ ἢ νὰ μὲ δικάσῃ ὡς τοιοῦτον. Ἐξαιρεῖται ὅθεν διὰ τοῦτο, πρὸς δὲ καὶ διότι ἡ συνείδησις τῆς Α. Μακαριότῃτος μὴ ἐπιτρέψα Αὐτῇ νὰ μὲ χειροτονήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ Αὐτῇ διὰ τοῦς αὐτοῦς λόγους καὶ νὰ μὲ δικαιώσῃ, φέροντα Ἀρχιερωσύνην ἣν στενωρίᾳ τῇ φωνῇ ἀπέκρουσε καὶ ἀπεδοκίμασεν. Ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ κατὰ τὴν δόξαν Του, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἐκ προκαταβολῆς κατεδίκασε. Τὸ δὲ κατ' Αὐτὸν στίγμα τοῦτο, ἐπειδὴ μένει ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἐφ' ὅσον καὶ ἡ διαμαρτύρησις Του κατὰ τῆς χειροτονίας μου διαρκεῖ καὶ ὑπάρχει ζῶσα, θὰ ἐπενεργήσῃ βεβαίως εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς Του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφισβασία ὅτι διὰ νὰ φανῇ συνεπὴς θ' ἄρκεσθῇ μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ διὰ πράξεώς Του ὅσα ἀνέκαθεν ἔπραξε καὶ ἔγραψε.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει ὡς πρὸς τοῦς τύπους· ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν δὲ βασανίσας καὶ τοῦς γνωστούς μοι νόμους καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ αὐτὴν τὴν νομολογίαν, δὲν εὔρον λόγους ἰσχυροῦς ἵνα πεισθῶ ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Σινᾶ Ὁρους καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τούτου ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Καὶ νόμος μὲν γνωστὸς εἶναι ὁ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἔχων οὕτως: « Ἐπὶ Ἀναστασίου Πατριάρχου Θεουπόλεως » Μεγάλῃς Ἀντιοχείας, τὰ σκῆπτρα Ῥωμαίων ἰθύνοντος τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ὅτε τὰ Ἱεροσόλυμα ἐτιμήθη εἰς Πατριαρχεῖον τῷ . . . ἔτει, συναχθέντων συνοδικῶς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας, κατὰ μῆνα Αὐγούστου Ἰνδικτιῶνος ιγ'. καὶ θεσπισάντων ἄρᾳ ὑπόκεισθαι τὸν τολμήσοντα παραθραῦσαι, καὶ δέδωκεν ὁ Ἀντιοχεύας ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων Μητροπόλεων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ δύο, τὴν τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Σκυθουπόλεως, ἀπέσπασε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Τύρου τὴν Πορφύλοπολιν, καὶ ἔθεντο σύνορον τὸν Ποταμὸν τὸν ἀνὰ μέσον Πτολεμαῖδος καὶ Καρμηλίου Ὁρους Ζαβουλῶν· ὡσάύτως καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Βόστρας τῆς Αὐσίτιδος Ἐπισκοπὰς τέσσαρας, τὴν Γαδεῖρων, τὴν

» Καπιτωλιάδος, τὴν Ἀβίλλης καὶ τὴν Γάβας, καὶ ἀφιέροιτε
 » ταύτας εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἔθεντο σύνορα ἕως τῆς Αὐσίτιδος
 » χώρας. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρείας ἔδωκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑποκει-
 » μένων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ μητροπόλεων· τὴν Βόστραν τῆς Ἀρα-
 » βίας καὶ τὴν Πέτρην, καὶ Ἐπισκοπὰς ἔξ· τὴν Γάζαν, τὴν Ἀσκά-
 » λωνα, τὴν Ἐλευθερούπολιν, τὴν Φαῤῥάν, τὴν Αἰλίαν καὶ τὸ Σι-
 » νᾶ. — Ἦσφαλίσαντο δὲ, διὰ τὸ Σύνθρονον τοῦ Σινᾶ Ὅρους,
 » ἵνα μηδεὶς καθίσῃ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐποίησαν σύνορον ἕως τῆς Ἐ-
 » ρυθρᾶς Θαλάσσης. »

Ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως τῆς Νεαρχᾶς ταύτης ἕκαστος πείθε-
 ται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ Σύνθρονον
 τοῦ Ὅρους Σινᾶ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως, ἰδίως τοῦ Πατριάρχου
 Ἱεροσολύμων, καὶ νὰ κατστήσῃ τὸν θρόνον τοῦτον αὐτοκέφαλον
 καὶ ἀνεξάρτητον. Ἀφοῦ δὲ, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον τοῦ νὰ ᾔναι τὸ
 Σύνθρονον τοῦ Ὅρους Σινᾶ αὐτοκέφαλον καὶ αὐτοδιοίκητον, ἐτιμή-
 θη τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς Πατριαρχεῖον, ὃ θέλων νὰ μειώσῃ τὰ προ-
 νόμια ταῦτα, ὑποκινεῖ ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ
 Θρόνου, διότι ἀθετῶν τὸν ὅρον τοῦτον παραβιάζει αὐτὸν τὸν ἴδιον
 καταστατικὸν νόμον τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου.

Ὁ νόμος οὗτος εἶναι ῥητὸς καὶ σαφής, καὶ δι' ἡμᾶς πᾶσα ἄλλη
 ἀπόδειξις περὶ τῶν προνομίων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Ὅρους Σινᾶ
 καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θεωρεῖται περιττή. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μέρη
 ἐπικαλοῦνται καὶ διάφορα Πατριαρχικὰ Γράμματα καὶ Σιγγίλια,
 ἐπιχειροῦμεν καὶ αὐτῶν τὴν ἀνάλυσιν ὅπως καταδειχθῇ ἔτι σαφέ-
 στερον ἢ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ τῆς ἐλαστικῆς τῶν
 νόμων ἐρμηνείας προφανῆς τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων τῆς
 Μονῆς παρ' ἀγνώριστις.

Πολλὰ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἔγγραφα· τὰ οὐσιωδέστερα ὅμως αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ ὅποια ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη, χρονολογοῦνται ἀπὸ
 τοῦ ἔτους 1565.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀφανοῦς οὔσης τῆς Νεαρχᾶς ταύτης,
 πολλάκις ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς Θρόνος καὶ διὰ πολλὰ ἔτη ἐχήρευσε,
 ποτὲ μὲν διότι τινες τῶν τότε ἐνασκουμένων ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ
 Μονῇ οὐκ οἶδ' ὡς κινηθέντες ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις, « πραι-
 » τησάμενοι τοῦ ἔχειν Ἐπίσκοπον καὶ ὅλως κατὰ τὴν ἀρχαίαν

» στοιχεῖν ὑποτύπωσιν, βουλὴν κακίστην καὶ παρὰ τοὺς νόμους
 » ἐκύρωσαν ἐν ἑαυτοῖς, ἵνα δηλονότι μηκέτι χειροτονῇται ἐν τῷ
 » Μοναστηρίῳ τούτῳ Ἐπίσκοπος. Τούτου δὲ γενομένου πλήρη τὰ
 » πράγματα συγχύσεως γέγονε, καὶ πατριαρχικὰ προέβησαν γράμ-
 » ματα, ἄλλοις παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον τὴν ἐξουσίαν καὶ
 » διοίκησιν χορηγοῦντα τοῦ αὐτοῦ θείου Μοναστηρίου. » (*) Ἄλ-
 » λοτε δὲ διότι: α τὸ ἀκατάστατον καὶ ἀλλοπρόσαλλον μὴ ὑπομέ-
 » νοντες οἱ Πατέρες, μάλιστα ὑποκινούμενοι καὶ παρ' ἄλλων,
 » ἐκάθηνον ἐν ἔτει 1547 τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τῶν
 » τριῶν συνδραμόντων Πατριαρχῶν οἵτινες διὰ Συνοδικοῦ αὐτῶν
 » Γράμματος κατέλυσαν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Σινᾶ. » (**)
 Μόνον δὲ κατὰ τὸ 1565 ἔτος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Ἱερεμίου
 συνελθόντες οἱ Πατριάρχαι, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἱεροσολύμων μὴ ἐξαι-
 ρεθέντος, καὶ ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κατὰ
 τὸν μῆνα Ἰούλιον, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότη-
 τος, ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην, ἔδωσαν ζωὴν εἰς
 τὴν Νεαράν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἀπεφάνθησαν ὅτι Ἐ-
 πισκοπὴ εἶη καὶ διαμένη τὸ Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὅτι κατὰ τὴν
 Νεαράν ταύτην: τὸ αὐτὸ θεῖον Μοναστήριον παρὰ τοῦ γνησίου Ἐ-
 πισκόπου αὐτοῦ καὶ ἡγουμένου οἰκοδομῇται καὶ διεξάγεται γνη-
 σίως δηλονότι καὶ ἐλευθέρως καὶ γνησίως καὶ ἐνοριακῶς
 ἀρχιερατεύῃ καὶ διακρίνῃ καὶ οἰκοδομῇ καὶ πάντα ποιῇ εἰς σύ-
 στασιν τῆς Μονῆς. Ὅτι κατὰ τὴν δοθεῖσαν τῇ Μονῇ ταύτῃ βασι-
 λικὴν ἀσφάλειαν, ὑπάρχει τὸ Μοναστήριον τοῦτο ἐλεύθερον, ἀδού-
 λωτον καὶ ἀκαταπάτητον ἐκ παντὸς προσώπου. Ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος
 ἐκλέγεσθαι ὀφείλει παρὰ τῆς Κοινότητος πάσης τῶν Προκρίτων
 τοῦ Μοναστηρίου Γερόντων, εἴθ' οὕτω κανονικῶς παρὰ τοῦ ἀγιω-
 τάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τὴν χειροτονίαν δέχεσθαι, ἅτε καὶ
 τῆς τοιαύτης Ἐπισκοπῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἱεροσολύμων οὔσης
 ὅτι Ἐπισκόπου γνησίου ὀφείλοντος ἦναι διηνεκῶς ἐν αὐτῷ,
 εἰκότως ἄρα παραβάτης καὶ τῷ παρ' ἐνορίας ὑπόδικος ἔσται ἐγ-

(*) Σιγγίλ. Πατριάρχ. Ἱερεμίου 1565.

(**) Περιγραφή Ἱερὰ τοῦ Θεοδοδίστου Ὁρους Σινᾶ 1817.

κλήματι, ΟΠΟΙΟΥ ΑΝ ΕΙΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ, ὁ τολμήσων. . . . καὶ διακρίνειν καὶ ἐξουσιάζειν καὶ ἄρχειν· ὅτι ταῦτα λέγοντες συνεννοεῖσθαι καὶ τοῦτο βουλόμεθα· ὅτι ὅσα κατ' οἰκονομίαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἐγένοντο γράμματα, ταῦτα, φανείσης ἤδη τῆς ἀληθοῦς ἀποδείξεως τῶν πρᾶγματων, δικαίως ἀργεῖν ὀφείλουσιν· ὥστε μηδένα τῶν στηριζομένων ἐν τούτοις ἰσχύειν εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντιοῦσθαι ἢ ἀνatreπεῖν ὅλως τὴν καθολικὴν ταύτην καὶ βεβαίαν Βασιλικὴν διάγνωσιν, ἐν τῷ ἐθέλειν αὐθις ἐξουσιάζειν ἐν αὐτῷ. Ὁ γοῦν ταῦτα ἀνatreψαι βουλευθησόμενος, οἷς οἶομαι καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν ἀπραϊτήτως συναινέσειν, ἀρχὴ καὶ ἀναθέματι ὑποκείσεσθαι (Σιγγιλ. Πατρ. Ἱερ. 1565)

Μετὰ ἓνα περίπου αἰῶνα Ἀνανίας τις Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ « οὐκ οἶδ' ὅπως (κατὰ τὰς ἐκφράσεις τοῦ Σιγγ. τοῦ Πατρ. » Μεθοδίου) φρονηματισθεὶς ὑπεκλάπη τὸν λογισμὸν κούφοις τι-
» καὶ ἀλαζονικοῖς φαντάσμασι, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ μεγαλύνεσθαι μό-
» νω τῷ βούλεσθαι καὶ ἀκόσμως κοσμεῖσθαι ξένοις κοσμήμασιν. .
» . . . Ἐπεχείρησε κατὰ βραχὺ προχωρεῖν εἰς τὸ ἀνatreπεῖν καὶ
» ἀναιρεῖν τὰ προνόμια καὶ τοὺς ὅρους καὶ τύπους, ὅσα περ ἐκ τοῦ
» πάλαι ἀρχαίου ὑπὸ τε θεσμῶν ἱερῶν διετυπώθησαν καὶ
» γὰρ ὄνειροπολῶν ἀποφάνεταί εἶναι αὐτὸν αὐτοκρατῆ τινά καὶ
» αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπίσκοπον, κατὰ τὸν Κύπρου δηλαδὴ καὶ . . .
» καὶ Μακαριώτατον λέγεσθαι καὶ γράφεσθαι . . . ἀνθ' ὧν καὶ τοῦ
» μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδίου Πατριάρχου
» τῶν Ἱεροσολύμων ἀπνηνάμενος φαίνεται, καὶ κατὰ πάντα σκιο-
» φανῶς ὑψώσας αὐτὸς ἐκυτὸν αὐτοψηφει θέλει καθομοιοῦσθαι
» τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν, ἔξω Κανόνων καὶ Νόμων καὶ Θεσμῶν. . . .
» καὶ εἰς τὸ ἀτοπώτερον περιέστη, ἡγουν μὴ καταδεχόμενος δια-
» τᾶσθαι διὰ τῆς κοινῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων κατὰ τὴν τάξιν
» καὶ διατύπωσιν τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ μόνος αὐθεντικῶς καὶ
» αὐτοδεσπότης, χωρὶς βουλῆς καὶ γνώμης τῆς τῶν Πατέρων Συνά-
» ξεως, πράττει ὅ,τι ἂν δόξη αὐτῷ. . . καὶ νεωτερίζει καὶ καινο-
» τομεῖ, τὰ πάντα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας γέμοντα, σκανδά-
» λων καὶ τραχῶν καὶ ἀνωμαλίας πρόξενά καὶ φθορᾶς τοῦ Μο-
» ναστηρίου παράτιτα. »

Συνεπεία τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν τοῦ Πατριάρχου Ἱερο-

σολύμων Κυρίου Νεκταρίου ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Κύριος Ἀνανίας
 « ἀφείς πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ κυβερνᾷ τε καὶ διάγη καθὼς καὶ
 » οἱ πρὸ αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς καὶ λέγεται Θεοφιλέστατος. . . .
 » καὶ ὑπέρτιμος. . . . γινώσκων ἑαυτὸν ὑπ' ἀναφορὰν τελούντα
 » πρὸς τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὑφ' οὗ καὶ τὴν
 » χειροτονίαν διωρισμένως λαμβάνει, καὶ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου
 » μνημονεύειν οὔτε γὰρ Μκακρωτάτος ἐστίν, οὔτε αὐτο-
 » κρητὴς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλ' ἡγούμενος τῇ ἀληθείᾳ βραχύτα-
 » τος μιᾶς καὶ μόνης Μονῆς. . . . Ἀρχιεπίσκοπος ὑποβεβηκώς
 » τῷ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιεπίσκο-
 » ποι τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, εἰκοστῷ τετάρτῳ Θρόνῳ
 » καθιδρυμένος τῶν ὑποκειμένων Θρόνων Ἱεροσολύμων, ὡς ἐν πολ-
 » λοῖς φαίνεται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχιερεὺς κυρίως ἔχει καὶ ἐνεργῶς,
 » τὸ δ' Ἀρχιεπίσκοπος, εἰ χρὴ κατ' ἀκριβολογίαν εἰπεῖν, καταχρη-
 » στικῶς πως κέκτηται καὶ κατὰ χάριν μέχρι μόνου ψилоῦ ὀνό-
 » ματος τὸ δ', ὅπερ λέγει, τρίτος ἀριθμεῖσθαι τῶν αὐτοκε-
 » φάλων Ἀρχιεπισκόπων λίαν ἀμαθῶς καὶ κακοσχόλως παρεξη-
 » γούμενος ἐρμηνεύει· τρίτον γὰρ τῶν ὑπερτίμων Ἀρχιεπισκόπων
 » τοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἀποφάνεται αὐτὸν τὸ Βασιλικὸν
 » Χρυσόβουλλον καὶ οὐχὶ τρίτον τῶν φημιζομένων Μκακρωτά-
 » των Εἰ γοῦν ἀποστῇ τῶν ἀνυποστάτων αὐτῶν τερατολο-
 » γιῶν καὶ φυλάττων τὰ ὅρια αὐτοῦ ποιῇ ἡγούμενον γινώσκειν
 » ἑαυτὸν καὶ ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἡγουμενευομένων ὑπ' αὐτοῦ Πα-
 » τέρων, Ἀρχιεπίσκοπόν τε κατὰ φιλοτιμίαν τοῦ Θρόνου τῶν Ἱερο-
 » σολύμων, καὶ μνημονεύῃ τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ τῶν
 » Ἱεροσολύμων καὶ τὸ προσῆκον σέβας ἀπονέμῃ αὐτῷ καὶ
 » ἐπὶ πᾶσι φυλάττῃ ἀπαρεγχείρητον τὴν τάξιν καὶ τὸ προνόμιον
 » τοῦ Μοναστηρίου, ὥστε δικιτᾶν πάντα τὰ κατ' αὐτὸ μετὰ συνά-
 » ξεως καὶ βουλῆς τῶν Πατέρων μηδὲν νεωτερίζων. . . . ἀγαπη-
 » τὸς ἔσται καὶ πρὸ ἡμῖν. . . . Εἰ δὲ προδοὺς τ' ἀρχαῖα ἔθνη καὶ
 » προνόμια τοῦ Μοναστηρίου καὶ τοῦ ἰδίου Πατριάρχου ἀ-
 » ποστατεῖν ἐπιχειρεῖ, ἔχομεν αὐτὸν ἀργὸν πάσης ἀρχιερατικῆς
 » ἐνεργείας καὶ τάξεως· ἂν δὲ τῆς ἀργίας καταφρονητῇ φανῇ, ἔ-
 » σται τῇ τελευταίᾳ καθαιρέσει ὑπόδικος. » (Σιγγ. Πατριάρχ.
 » Μεθοδίου 1668).

Ἀποβιώσαντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἐλθόντος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κὺρ Δοσιθέου, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ (1671) κατὰ τοῦ αὐτοῦ Κὺρ Ἀνανίου τοῦ μὴ συμμορφωθέντος τῇ τελευταίᾳ Πατριαρχικῇ ἀποφάσει, ἐξεδόθη καὶ ἑτέρα εἰς ἣν ἔλαβον μέρος μόνον οἱ Συνοδικοὶ, συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ ἔτους 1668, δι' ἧς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφαίνεται ὅτι: « Ὁ γὰρ τοῦ Σιναίου Ὄρους βραχὺς τις Ἐπίσκοπος ἀνέκχθεν » ἐς καὶ λέγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται ὑπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων τελῶν καὶ πολλοὺς τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Σινᾶ κατὰ διαφόρους κειροὺς καθαιρεθῆναι καὶ ἀργίας ἐπιτιμίοις καθυποβληθῆναι ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας τε καὶ Ἀντιοχείας ὑπομνηματοῦσι καθὼ δ' Ἐπίσκοπος οὐκ ἂν εἴη αὐτεξούσιος κατὰ τοῦτο γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὑπόκειται τῷ ὑφ' οὗ χειροτονεῖται, ὥς καὶ παρὰ τῷ τοῦ Μιτθαίου Βλαστάρεως συντάγματι, διαγορεύοντος πάντας ὑφ' ὧν χειροτονοῦνται ὑπ' ἐκείνων καὶ ἀνακρίνεσθαι καὶ κατὰ κανόνας εὐθύνεσθαι κατὰ τούτοις τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔχειν Ἀγιώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κατ' οὐδὲν ἐκ τούτων πρὸς βλαπτομένων τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου· αὐτὸ γὰρ βουλόμεθα μένειν ἐν τοῖς ἰδίοις προτερήμασιν ἀπαρασαλεύτως ἀδούλωτον, ἀσύδοτον, ἀκαταπάτητον πάντῃ καὶ παντὸς ἐλεύθερον καὶ αὐτοκέφαλον· μήτε γὰρ τῷ Πατριάρχῃ ὑπόκειται τὸ Μοναστήριον μήτε τῷ Ἐπισκόπῳ, ἐξηρημένον ὑπάρχον Ἐπισκοπικῆς αὐθεντίας· εἰ γὰρ ἦν ὑποκείμενον τῷ ἐπισκόπῳ, οὐκ ἂν ἦν ἐλεύθερον ἀλλ' ὑπόδουλον αὐτῷ τούτου χάριν καὶ τὴν τοῦ Σιναίου Ὄρους Ἀνανίου ξενοφανῇ καινοσπουδίαν καὶ ματαιολογίαν, ἅτε διάκενον καὶ ἄρρυθμόν τε καὶ παράνομον καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπειναντίαν ἀνῆρσαν καὶ ἐξηφάνισαν » (Σιγγίλιον Μεθοδ. 1671).

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐπιμένων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κὺρ Ἀνανίας εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ διαγωγὴν καθηρέθη παρὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀξιωθείς ἀθωώσεως παρ' αὐτῆς διὰ παρακλήσεως τῶν Πατέρων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Ἀνανίας, « ὧν ὁ αὐτὸς τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ

στοιχῶν » (ἐκφρασις Σιγγ. 1687) ἠναγκάσθη νὰ πρᾶχθῃ τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐκείνης Ἡγουμενίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν του, ἀλλὰ περιφερόμενος εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἀπεπειρᾶτο ἀποσασίας ἐξάπτειν, Μακαριώτατος φημιζόμενος, ὅπερ προαπῆρξεν αὐτῷ ἡ Σύνοδος, καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς λογιζομένῳ Μετοχίῳ ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ ἱστάμενος θρόνῳ κατὰ Πατριαρχῶν ἐφέρετο. Καταγγεῖλαντος ὁθεν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀπεδοκιμάσθησαν αἱ πράξεις αὐτοῦ καὶ ἐπανελήφθη ἡ διάταξις καθ' ἣν « ὁ τοῦ Σινᾶ Ὅρους Ἐπίσκοπος, ὅτε τῆς ἡμέρας καὶ πᾶς τις ἔτε- » ρος μετ' αὐτὸν κατὰ πάντα καιρὸν ὑπάρχει καὶ » λέγεται Ἀρχιεπίσκοπος ὑποκείμενος τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ » τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων τοῦ » Πατριάρχου καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὴν ἀναφορὰν κεκτημένος » τὸ δὲ Μοναστήριον μῆτε τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ὑπόκειται, » μῆτε τῷ Ἐπισκόπῳ ἀλλ' αὐτόνομον διχτελεῖ καὶ » αὐτεξούσιον καὶ πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀδούλωτον, καὶ μόνην τὴν » ἐκκλησίαν ἔχει εἰς τὸν Ἱεροσολύμων θρόνον ». (Σιγγίλ. Πατριάρ. Ἰακώβου 1687).

Δύω ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Καλλινίκου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, παρεδρευόντων τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνέταξε τόμον περιέχοντα ὅλα ὅσα εὑρίσκονται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κώδικας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὰ διαλαμβάνοντα ὑποθέσεις τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἐξενεχθείσας Σύνοδικὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀπάντων πᾶσα λύεται ἀμφιβολία καὶ δείκνυται ἴον ὅτι τὸ Σίναιον Ὅρος ὑπῆρχεν Ἐπισκοπῇ, 2ον ὅτι ὑπόκειται κανονικῶς τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὅτι κανονικῶς θεσμῷ μνημονεύειν ὀφείλει τοῦ ἰδίου Πατριάρχου, ἐξ οὗ τὴν χειροτονίαν λαμβάνει Παρὰ δὲ ταῦτα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διχτελῶν ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ τόπον Ἡγουμένου ἀναπληροῖ καὶ μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων διατιτᾶται φυλαττομένης αἰεὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Μοναστηρίου βεβαίως καὶ ἀμετατρέπτου· οὔτε γὰρ ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ Ἐπισκόπου ἐξουσιάζεται τὸ Μοναστήριον οὔτε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, οὔτε ἄλλου τινος, ἀλλ' ὑπάρχει αὐτεξούσιον καὶ ἀδούλωτον· ὁ μὲν τοι ἐν αὐτῷ ἡγουμενεύων Ἐπίσκοπος ὑπόκειται τῷ ἰδίῳ Πα-

τριάρχη ὑφ' οὗ χειροτονούμενος ἀναδείκνυται Ἐπίσκοπος. (Σιγ. Καλλιν. 1689).

Τὰ τελευταῖα ταῦτα Σιγγίλια, καὶ ἰδίως τὸ τοῦ 1689, ἐμείωσαν κατὰ πολὺ τὰ προνόμια τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, οἱ δὲ Πχτέρες τῆς Ἀδελφότητος ἀναγκασθέντες νὰ προστατεύσωσι τὰ κακτημένα αὐτῶν δικαιώματα ἐξέφρασαν ἀμέσως μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ τόμου ζωηρῶς τὰ πχράποινα αὐτῶν, ὅτε καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1690 ἡ τοῦ Μικκριωτάτου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου ἀγαθὴ ψυχὴ καμωθεῖσα, ἀνεγνώρισεν ὁ ἴδιος συνοδικῶς τὰ προνόμια ταῦτα καὶ αὐθορμήτως συνεφώνησε μετὰ τῶν Πχτέρων πχραδεχθεῖς δὲ τὰς προτάσεις αὐτῶν συνέταξε πρὸς βεβχίωσιν τῆς συμφωνίας ταύτης πρᾶξιν συνοδικὴν δι' ἧς συνωμολογήθη ὅτι: « Εὐρέθη εὐλογον » διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἁγίου Ὁρους Σινᾶ » καὶ τῶν ἐκεῖσε ἐνασκουμένων Πχτέρων καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐκείνου » τοῦ Σεβασμίου Μοναστηρίου, νὰ ἔχη τὸ κῦρος κατὰ πάντα τρόπον τὸ Συνοδικὸν τοῦ ἀειμνήστου Πχτριάρχου Κ. Ἱερεμίου, ἡγουν » ἡμεῖς καὶ οἱ μεθ' ἡμᾶς Πχτριάρχαι Ἱεροσολύμων καὶ ἡ περὶ ἡμᾶς » ἀρχιεπισκοπικὴ καὶ πχτρικὴ Σύνοδος δὲν ἔχομεν μήτε εἰς τὸν » Ἐπίσκοπον μήτε εἰς τοὺς Πχτέρους τοῦ Μοναστηρίου ποτὲ κᾶμ- » μίαν ἐξουσίαν ἢ δύνανμιν, νὰ πέρνωμεν ἀπὸ λόγου τοὺς τίποτε » μήτε ποτὲ νὰ ἐξουσιάζωμεν τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ τινι, ἢ » πολλοὺς Πχτέρους μήτε Ἐπίσκοπον γὰρ βάνωμεν, μήτε » γὰρ εὐγάλλωμεν μήτε ἡγούμενον μήτε ἄλλον τινι, πχρὰ μόνον » ἓνα καὶ μοναχόν. Ὅταν Ἐπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους χρειασθῇ νὰ » χειροτονηθῇ, νὰ ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς Πχτέρους τοῦ Μοναστηρίου » χωρὶς ἡμετέραν εἶδῃσιν ἢ προσταγὴν νὰ ἔρχεται μὲ » τὴν ἀναφορὰν τῶν Πχτέρων εἰς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον καὶ νὰ » ψηφίζεται καὶ νὰ χειροτονῇται κατὰ τοὺς θείους ὅρους νομίμως » καὶ κανονικῶς χωρὶς νὰ πέρνη ὁ Πχτριάρχης Ἱεροσολύ- » μων τίποτε ἀλλὰ χειροτονούμενος νὰ ἐπα- » ναστρέφῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν του, γὰρ κυβερνᾷ γνησίως καὶ κα- » θολικῶς μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν τῶν Πχτέρων Συνάξεως τὸ Ἱερὸν » ἐκεῖνο Μοναστήριον. Καὶ περὶ μὲν τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιε- » πισκόπου ταῦτα ἐσυμφωνήσαμεν. Περὶ δὲ τῶν μνημοσύνων, ἐ- » πειδὴ ἡμεῖς λέγομεν ὅτι εἶναι κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ὅπου εἶναι

» ἡ χειροτονία εἶναι καὶ τὸ μνημόσυνον, οἱ δὲ Πατέρες, μὲ τὸ νὰ
 » μὴ ᾔναι ῥητῶς γραμμένον εἰς τὸ Συνοδικὸν τοῦ Ἱερεμίου, ἀμφι-
 » βάλλουσιν εἰς τὸν λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι τοῦτο νὰ θεωρηθῇ
 » εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸντες τῷ Παναγιωτάτῳ Οἴκου-
 » μενικῷ Πατριάρχῃ οἱ πρεσβεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἐγκριτοὶ
 » τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, ὅπως γίνῃ ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ ἀπόφα-
 » σις χωρὶς τινος φιλοπροσωπίας καὶ μετὰ ταῦτα νὰ
 » φροντίσωμεν νὰ γίνουν γράμματα συνοδικὰ νὰ βεβαιώνουν καὶ
 » ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ κατὰ πάντα τρόπον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ
 » προνόμια ἐκείνου τοῦ ἁγιωτάτου Μοναστηρίου νομίμως, δικαίως
 » καὶ κανονικῶς, καὶ ἔτι διὰ τιμὴν καὶ διὰ σύστασιν τῶν ἐν αὐτῷ
 » ἐνασκουμένων ὁσιωτάτων Πατέρων καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου αὐ-
 » τῶν Ἀρχιεπισκόπου, πρὸς ἀγαίρεσιν καὶ λήθην τῶν συμβάντων
 » σκανδάλων καὶ εἰς πληροφορίαν βεβαίαν καὶ ἀληθι-
 » νὴν τῶν Πατέρων ἐδώσαμεν τὸ παρὸν ἡμέτερον γράμμα, ὑπο-
 » σχόμενοι προσέτι αὐτοῖς ἵνα ἐπιμεληθῶμεν διὰ πάντα τὰ εἰρη-
 » μένα, διὰ νὰ ὁδεύσουν μετὰ εἰρήνης εἰς δόξαν μὲν τοῦ Κυρίου
 » ἐδόθη ἐν Ἀδριανουπόλει 1690, Ὀκτω-
 » βρίου 23· τέλος ἐπιθέντες τῷ παρόντι Γράμματι ἡμεῖς τε καὶ οἱ
 » Πατέρες καὶ οἱ πρεσβεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ ἅπας ὁ λαός· καὶ
 » εἴ τις ἢ ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἢ ἐκ μέρους τῶν
 » Πατέρων παραβῇ, νὰ ᾔναι ἀφωρισμένος ἂν ὅμως οἱ ἐν
 » Κωνσταντινουπόλει Πατέρες Συναῖται δὲν στέρξωσιν εἰς τὰ ἡμῖν
 » ἐνταῦθα συμφωνηθέντα, οἱ ἐνταῦθα Πατέρες νὰ ᾔναι ἀνέγ-
 » κλητοί.»

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος Ἱεροσο-
 λύμων, καὶ αὐτοὶ οἱ Πατέρες στηρίζονται εἰς μόνον τὸ Σιγγίλιον
 τοῦ Ἱερεμίου, ταῦτα δὲ διότι διὰ τῶν μεταγενεστέρων (τῶν ἐτῶν
 1668, 1671, 1687, καὶ 1689) ἐξ ἀνάγκης, ὡς ἐκ τῶν περιστά-
 σεων, ἡ Νεχρά τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐρμηνεύεται ἐλα-
 στικῶς·

Κατὰ τὸ ἔτος 1705 ἐξεδόθη καὶ ἕτερον Πατριαρχικὸν Σιγγί-
 λιον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ, ὅπερ μνημονεύεται εἰς ἕτερον
 ἐκδοθὲν μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη (1782) ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχου Γα-
 βριήλ, κατ' αἵτησιν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος, ἀναφερθέντων

κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις καὶ τρίτον ἤδη ἤγειρεν ἀξιώσεις κυριαρχικὰς καὶ ἤθελε νὰ συνενώσῃ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας.

Διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς Πράξεις τῶν Πατριαρχῶν Ἱερεμίου, (1565) Μεθοδίου (1674,) καὶ Γαβριήλ, (1705,) (ὅπερ δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν,) καὶ συσκεφθεῖσα ὅτι « τὰ κατὰ τὴν Ἱεράν καὶ Βασιλικὴν Μονὴν τοῦ » Σιναίου Ὅρους καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀρχιεπισκοπὴν συνηνωμένα μὲν » εἰσιν ἀνέκαθεν ὥστε τὸν ἐν αὐτῇ Ἀρχιερχτεύοντα καὶ Ἀρχιε- » πίσκοποι ἅμα καὶ Ἡγούμενον εἶναι καὶ λέγεσθαι, καὶ πρὸ αὐ- » τοῦ τε καὶ τῶν Πατέρων φιλαλλήλως διοικεῖσθαι τὰ τῆς Μονῆς » ταύτης καὶ διεξάγεσθαι, ἐλεύθερα μὲν τοι διετέλεσαν τὰ κατὰ » τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην ἐσχαεὶ καὶ οὐ κατηνέχθη » ποτε παρὰ τινος Θρόνου Πατριαρχικοῦ εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλα- » γωρίαν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν πρεσβυγενῇ πατριαρχικὰ » Γράμματα, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων ἐπισταμένως, συνήχθη ἐκ » τῶν ἐν αὐτοῖς φύρδην καὶ πλατύτατα ἐν ἐκθέσεσι σαφεστάταις » καὶ κεφαλαιώδεσι μετ' ἐκτάσεως περιεχομένων λόγων καὶ περιό- » δων καὶ ἐννοιῶν: ὅτι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν » ταύτην, ἐν ἀμοιβαίᾳ τινι καὶ οἷον εἰπεῖν κυκλικῇ περιδιδήσει » καὶ περιστροφῇ διοικήσεως ὠκονομήθη καὶ οἰκονομεῖται καὶ » διοικεῖται παντελευθέρως καὶ αὐτονόμως παρὰ τε τοῦ ἐν αὐτῇ » Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῆς δσιωτάτης Συνά- » ξεως τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων, ὥστε μηδὲν ἐκτελεῖσθαι κατὰ μέ- » ρος παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ παρὰ τῶν Πατέρων ἀλλὰ πάντα » διενεργεῖσθαι καλῶς τῇ κοινῇ συσκέψει καὶ συμβουλίᾳ καὶ συμ- » ψηφίᾳ καὶ ἀποφάσει καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ· ὅτι, ὡς ἐξάγεται » ἐκ τῶν αὐτῶν Σιγγιλίων Γραμμάτων, μηδαμῇ μηδαμῶς οὐδέ- » ποτε ὑπήχθη ἡ Μονὴ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη εἰς ὑπο- » ταγὴν καὶ ὑπακοὴν καὶ δουλαγωγίαν Θρόνου τινος Πατριαρχι- » κοῦ, οὔτε τοῦ Ἀλεξανδρείας, οὔτε τοῦ Ἀντιοχείας, οὔτε τοῦ » Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἀνέκαθεν καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ διεφυλάχθη καὶ » διετέλεσε καὶ μέχρι τοῦδε διατελεῖ αὐτόνομος, αὐτοδέσποτος, » ἐλευθέρα, ἀσύδοτος, ἀδούλωτος καὶ ἀκαταπάτητος καὶ μηδενὶ » θρόνῳ ὑποκειμένη, ἀλλ' αὕτη καθ' ἐχυτὴν ὑπὸ τε τοῦ κατὰ καί-

» ροῦ; Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῶν Ὀ-
 » σιωτάτων Πατέρων, ἐν συστροφῇ ἀμοιβαία καὶ κυκλικῇ παρ'
 » ἀμφοτέρων τῶν μερῶν διῴθυνομένη, διοικουμένη τε καὶ κυβερ-
 » νωμένη καὶ ὑπερτέρα ὑποταγῆς καὶ καταδουλώσεως καὶ οἰαστι-
 » νοσοῦν ἐπήρειας καὶ ἐνοχλήσεως παρὰ πάντων τῶν
 » Πατριρχῶν, καὶ τέλος ἵνα μήποτε ὑπό τινος τῶν εἰκεῖ καὶ μα-
 » ταίως ἀντιποιοιούμενων τῶν μηδόλως ἀνηκόντων αὐτοῖς ἐπενεχθῇ
 » τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἢ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ἢ τοῖς ἐν αὐτῇ Ὀσιωτάτοις
 » Πατράσιν ἐπήρειά τις καὶ ἐνόχλησις, καὶ βουλευθῇ τινὰς ὑποσύ-
 » ραι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν ταύτην ἢ λόγῳ ἐνώσεως, ἢ ἄλλῳ τρό-
 » πῳ οἴωδῃ τινι εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλαγωγίαν καὶ ζητήσῃ ἀλα-
 » ζορικῶς κατασπᾶσαι καὶ καταθραῦσαι τὴν συντορίαν τῶν
 » καθάπαξ βραβευθέντων προνομίων τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἀπεφασί-
 » σθη ἀπολυθῆναι τὸ πρὸν Ἐκκλησιαστικὸν Θεσπισμα, δι' οὗ διε-
 » τάχθη ἡ τήρησις τῶν ἐκτεθειμένων ἐν αὐτῷ προνομίων τῆς Μο-
 » νῆς, τὴν δὲ ἐκδίκασιν τῶν θελόντων ὑπερπηδῆσαι ταῦτα καὶ
 » μειῶσαι τὰ δίκαια τῆς Μονῆς καὶ ἀναμιχθῆναι εἰς τὴν ἐσω-
 » τερικὴν διοίκησιν ταύτης, ἐπεφυλάχθη εἰς ἑαυτὴν ἡ Μεγάλη
 » τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.» (Σιγγίλ. Γαβριήλ 1782.)

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ γνωστὰ ἡμῖν Πατριρχικά Σιγγίλλια, ἀφορῶντα
 τὴν προκειμένην ὕλην, ἐκδοθέντα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1565—1782,
 ἥτοι κατὰ τὸ διάστημα δύο περίπου αἰώνων.

Κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, τριάκοντα ἔτη τὸ πρῶτον
 καὶ ἔπειτα ὀλόκληρα δεκαοκτώ, ἔμεινεν ἡ Μονὴ ἄνευ Ἀρχιεπισκό-
 που· τοῦτο δὲ διὰ τὴν μὴ ἐφαρμογὴν τῶν νομίμων ὡς ἐκ τῆς ἀ-
 γνοίας τῆς Νεαρχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν Συνο-
 δικῶν θείων θεσπισμάτων (ἐκφρ. Πατρ. Ἱερεμίου) πρὸς δὲ καὶ διὰ
 τὴν (καὶ ὡς ἐκ τούτου) ἐπισυμβᾶσαν ἀνωμαλίαν καὶ ἀναρχίαν εἰς
 τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τῆς Μονῆς. Τὴν θεραπείαν τοῦ με-
 γίστου τούτου κακοῦ εὔρεν ὁ ἀοίδημος Πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς
 τὴν ἀκριβῆ τῶν νόμων τήρησιν, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν προνομίων
 τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
 που ἀπὸ πάσης οἰσδῆποτε ἐπήρειας.

Τὸ φάρμακον τοῦτο ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς καὶ ἐπανάφερε τὴν
 τάξιν. Μετὰ ἓνα ὅμως περίπου αἰῶνα ἐγεννήθη δυστυχῶς ὁ γνω-

στὸς διὰ τὰς αὐθαιρεσίας, τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς δικτατορικὰς ἀρχάς του Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνανίας, καθ' οὗ καὶ ἐλήφθησαν τότε ὅσα μέτρα ἐθεωρήθησαν κατάλληλα. (Σιγγίλ. 1668, 1671, 1687, 1689.)

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι τὰ προνόμια τῆς Μονῆς τοῦ Σιναίου ὅρους καίριως προσεβλήθησαν καὶ μονοῦ κατηργήθησαν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία, βιασθεῖσα νὰ περιστείλῃ τὸ ἕξχλλον τοῦ φρονήματος καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ Ἀνανίου ὡς ἀτόμου, εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μειώσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονῆς ἀνεξαρτήτου, ἡ δὲ προκαλεσθεῖσα ἐκ τούτου δυσχρέσκεια καὶ ἀνωμαλία ἦτο τοιαύτη, ὥστε μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῶν, ὁ ἴδιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσιθεὺς, τῇ ἀγωγῇ τοῦ ὁποίου τὰ ἔκτακτα ταῦτα μέτρα ἐλήφθησαν, ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ τὴν θεραπείαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνδιαλλαχθῇ μετὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς, ἀφοῦ οἰκοιοθελῶς ἀνεγνώρισε τὰ προνόμια αὐτῶν καὶ ἔθεσεν εἰς πληρεστάτην ἐνέργειαν τὴν Νεαρὰν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ διὰ τῆς πράξεως τοῦ ἔτους 4690 τῆς συνταχθείσης τῇ ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν μερῶν.

Τέλος ὅτε μετὰ ἓνα περίπου αἰῶνα (1782) τὸ τρίτον ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἠθέλησε νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην θεωρῶν αὐτὴν ὡς Ἐπαρχίαν του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ περισταλῇ οὐχὶ πλέον ἡ αὐθαιρεσία καὶ δικτατορία τοῦ Κυρ Ἀνανίου, ἀλλ' ἡ ἄδικος ἐπιθυμία τῆς κατακτήσεως τῆς Μονῆς καὶ πᾶσα ἐξωτερικὴ ἐπέμβασις, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη ὅτι τὰ κατὰ τὸ 4690 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθεοῦ καὶ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἐκφρασθέντα καὶ συμφωνηθέντα ὑπὲρ τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ἦσαν ἀνεπαρκῆ πρὸς περιστολὴν τῶν ἀδικημάτων τούτων, ὁ Πατριάρχης Γαβριήλ (1782), συνεπῆς ἅμα τε καὶ δίκαιος, ἐθέσπισε ῥητῶς καὶ ἀμετατρέπτως τὰ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς τε Μονῆς καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, χαράξας τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου καὶ ῥητῶς ἀποφανθεὶς ὅτι οὐδὲ ἡ Μονὴ οὐδὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὑπόκεινται εἰς οὐδένα τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἐκ τῶν Σιγγιλίων τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη ἰσχυρά εἰσι καὶ κύρος ἔχουσι μόνον τὰ τῶν Πατριαρχ-

χῶν Ἱερεμίου (1565), Δοσιθέου (1690) καὶ Γαβριήλ (1782)· τὸ μὲν, διότι ταῦτα εἰσι σύμφωνα πρὸς τὴν Νεαράν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ δὲ, διότι καὶ τὰ προγενέστερα τοῦ ἔτους 1565 κατηργήθησαν ῥητῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐκδοθέντα κατηργήθησαν διὰ τῆς οἰκειοθελοῦς πράξεως τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690 καὶ διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ τῷ 1782 ἔτει.

ὑπὸ τὸ Κράτος τῶν διατάξεων τοῦ Σιγγιλίου Γράμματος τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Γαβριήλ (1782) ἐχειροτονήθη κατὰ τὸ 1805 Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους ὁ αἰοίδιμος Πατριάρχης Κωνσταντίας. Καὶ ἐδιοίκησε μὲν ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοκεφάλως, ἀλλ' οἱ τὴν δουλωσύνην καὶ ὑποταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σκοποῦντες δὲν ἡμέλησαν οὐδὲν τὸ τείνον εἰς τὴν τῆς κοινῆς γνώμης ἀποπλάνησιν, εἰς τὴν προπαρασκευὴν μέσων καὶ κεφαλαίων χρησίμων εἰς ἐκλογὴν νέαν, σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, ἥτις πολὺ δὲν ἀπείχεν ὡς ἐκ τῆς προβεβηκείας τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου ἡλικίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τῇ ἐπιταγῇ τῆς Μακαριότητητός του, Ἀνθίμος τις, γραμματεὺς διατελὼν πρὸ αὐτῷ ἐτύπωσε ἐν Πετροπόλει τῷ 1840 φυλλάδιον περὶ τῶν ὁρίων τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Ἀγιοτάτου Θρόνου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπαρχιῶν καὶ περὶ τῶν ὑποτιθεμένων δικαιωμάτων του εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Μονῆς διοίκησιν, ὅπερ καὶ ῥωσσίστὶ μετεφράσθη.

Ἐδέησεν ὅθεν νὰ ληφθῶσι μέτρα τινα πρὸς ὀρθὴν τῶν πραγμάτων παράστασιν, ἀκριβῆ τῶν νόμων καὶ τῶν συνοδικῶν πράξεων ἐφαρμογὴν καὶ κατάλληλον εἰς τὸ μέλλον ἐκλογὴν προσώπου διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

Καὶ ἀφ' ἐνός, δι' αὐτογράφου ὑπομνήματός του καταχωρηθέντος ἐν τῷ κώδικι τοῦ Σινᾶ ὁ αἰοίδιμος ἀπέκρουσε τὰ γραφέντα παρὰ τοῦ γραμματέως Ἀνθίμου, κατέδειξε τὰ προνόμια τῆς Μονῆς, διέγραψε τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀποφαίνεται ὅτι νὰ μὲν ἀποστέλλεται παρὰ τῶν Πατέρων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, ἀλλὰ κατὰ τὰς παλαιὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις, συμφώνως τῇ τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ Νεαρά, τῇ ἀναγνωρισθείσῃ καὶ κυ-

ρωθείση τῷ 1550 ἔτει πρὸς τοῦ αἰοδίου Ἱεροσολύμων Γερμανοῦ, ἵν' ὡς μοναστηριακὸς αὐτὸς πρὸς μοναστηριακῶν χειροτονεῖται πρεπόντως, καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ἴσταται ἡ *θρυλλουμένη* ἐξάρτησις ἢ κατ' ἰδέαν· ἄλλως δὲ καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἐλεύθερος πατριαρχικῆς ὑποταγῆς. Καὶ ἐπὶ τέλους προσθέτει ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία αὕτη ἀνεγνωρίσθη ἀνέκαθεν καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ παρὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀφ' ἑτέρου, ὅπως προληφθῶσιν ἀτοπήματα κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἵνα μὴ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ ἡ χρεία τοῦ θρόνου, ὅπερ καὶ ἄλλοτε συνέβη πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς Μονῆς, ἐνέκρινεν ἐκ προκαταβολῆς τὴν πρᾶξιν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως τοῦ 1855 κατὰ Μάϊον, δι' ἧς ἐξησφαλίζετο ἡ διαδοχὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ πρὸς τοῦτο ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «... Ἦδη ἐπιβρα-
» βεύοντες εὐεργετικῶς τὰς πρὸς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις, ἰδίαις ἡμῶν
» χερσὶ προεχειρισάμεθα Ἀρχιμανδρίτην τοῦ Θρόνου... Ἄμα δὲ καὶ
» κατὰ πρόβλεψιν ἡμετέραν ὑπὲρ τῆς μεθ' ἡμᾶς ἀρίστης διακυβερνή-
» σεως τοῦ Ἀγιωτάτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θρόνου, ἔχοντες ἐνδό-
» σιμον ἐξ ἀναφορᾶς τῶν ὁσιωτάτων Πατέρων τῆς τοῦ Θεοβαδίστου
» Ὁρους Σινᾶ Ἱερᾶς Συνάξεως, ἐν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἡμῶν Με-
» τριότητος ἀποδεικνύομεν τὴν Ὀσιότητά του γνήσιον καὶ νόμιμον
» διάδοχον τοῦ Θρόνου τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ,
» ὃν περ ἀναδεξάμενος ἐν καιρῷ χηρεύσεως... θέλει διεξάγει...
» Οὕτω... ἀπολύομεν τῷ ρηθέντι Ὀσιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ
» Κυρίῳ Κυρίλλῳ καὶ μεθ' ἡμᾶς διαδόχῳ τοῦ Θρόνου... τῆς
» Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς... »

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1857 ἀνεπτύχθησαν ἐνεργητικώτεραι προσπά-
θειαι πρὸς μείωσιν καὶ κολώβωσιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς, ἔ-
σπευσεν ἀφ' ἑνὸς νὰ φωτίσῃ τοὺς Πατέρας περὶ τῶν ῥαδιουργιῶν
τούτων καὶ τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων τοῦ Μακαριωτάτου, ὡς
ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν (ἐπιστ. 1857), ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ
ὅσα καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά του ἐκθέτει, καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς
Πατέρας ὅτι: «ὁ διὰ ἐξῆς ἑξήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων τὴν Μονὴν
» οὐ νυσάζει, οὐδὲ καθεύδει, φροντίζων ὀλοψύχως, ἐν ὅλῃ τῇ ὑπὸ
» γηρατείων ἀδυναμίᾳ του, περὶ αὐτῆς καὶ τῶν προνομίων. »

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἀπεδείχθη ἐναργῶς καὶ τὸ θέμα ἡμῶν

τοῦτο, δηλαδή ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην, καὶ ὅτι ἡ διοίκησις τῆς Μονῆς ταύτης εἶναι αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου νὰ ἐπηρεασθῇ παρ' οἰουδήποτε.

Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων ἀποδείξεων καὶ φώτων, εὐρίσκομεν ταῦτα εἰς τὰς μεταγενεστέρας Πράξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ πρῶτον μὲν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Συνάξεως, κατὰ τὸ 1859, ἀπέκρουσαν, ὡς ἀπεδείξαμεν, τὰς ἀξιώσεις τῆς Μακαριότητός του, θελησάσης νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὑποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Γερασίμου καὶ μᾶς φωτίζουσι περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Νεαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτῆς. Αἱ δὲ συνεπεῖα τῶν αἰτήσεων τούτων λαβοῦσαι χώραν Συνοδικαὶ ἀποφάσεις τοῦ ἔτους 1859 καὶ 1860 ἐπισφραγίζουσι τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν μου τὸ κῦρος.

Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τῆς 16 Ἰουλίου 1859, ἣν αὐτὸς ὁ Μακαριώτατος προεκάλεσε, καὶ δι' ἧς οὐχὶ μόνον δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπερρίφθησαν ῥητῶς αἱ κατ' ἐμοῦ κατηγορίαι τῆς Μακαριότητός του, ἀλλὰ καὶ ἐπικυρωθείσης τῆς ἐκλογῆς μου, ἐναντίον τῆς πεισματώδους θελήσεώς Του, καθιερώθη καὶ αὖθις διοικητικῶς ἡ ἀνέκαθεν ὑπάρχουσα ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Θεσσαλίου Ὁρους Σινᾶ.

§. 4.

Ἐξετάσωμεν ἤδη τὸ ζήτημα τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ τάξις καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ διευθύνωνται τὰ τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῇ συμπράξει Συμβουλίου τῶν Προκρίτων, ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Τὸ Συμβούλιον τοῦτο εἶναι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων, ἧς προεδρεύει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Αἱ ἀποφάσεις περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, διὰ νὰ ἔχωσιν ἰσχὺν, πρέπει νὰ γίνωνται ἐν Συνελεύσει καὶ κατὰ πλειοψηφίαν νὰ καταρτίζονται, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ἰσχὺν ἀπόφασις γινομένη παρὰ μόνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως, χωρὶς νὰ προεδρεύεται ἡ Συνέλευσις παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐν ἀπουσίᾳ του παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ὅτε πρέπει νὰ γνωστοποιῇται αὐτῷ πρὸς ἑγκρίσιν.

Ταῦτα καθιεροῦνται διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ (1782) καὶ περιέχονται εἰς τὰς μετὰ τῆς ὁλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ συμφωνίας.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἐκλογῆς ὑποψηφίου διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν συντάσσεται μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ ὑποψηφίου συμβόλαιον νέον περιέχον τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρόκειται νὰ διοικήσῃ τὰ τῆς Μονῆς. Τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ 1805 ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Τοιοῦτον συνετάχθη ἐκ 33 ἄρθρων καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὑποφαινομένου καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριωτάτου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνέκαθεν ἐπικρατησάντων.

Ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ἀφορῶντα τὸ διοικητικὸν μέρος τῆς Μονῆς.

« Κανονισμός τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος τῆς τοῦ Θεο-
βαδίστου Ὁρους Σινᾶ Ἀδελφότητος μετὰ τὴν ἀπο-
βίωσιν τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου,
συζητηθεὶς καὶ ἀποφασισθεὶς παρὰ τῆς
Ἱερᾶς Συνάξεως. »

Ἄρθρ. 1ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καθὼς κεφαλὴ πνευματικὴ τῆς Ἱε-
ρᾶς ταύτης Κοινότητος, ὀφείλει ἐποπτεύειν τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ
τέκνα εἰς τε τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ τὴν μοναστι-
κὴν αὐτῶν διαγωγὴν, νοθετῶν καὶ διδάσκων πατρικῶς καὶ ἐξα-
σκῶν ἐν πλήρει δικαιοδοσίᾳ τὰ χρέη Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ
Ποιμένος. Ὡσαύτως δὲ ἅπασα ἡ Ἱερὰ Ἀδελφότης, θεωροῦσα αὐτὸν
ὡς Πατέρα καὶ Ποιμενάρχην, ὀφείλει ἀπονέμειν αὐτῷ τὴν προσή-
κουσαν ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν, φυλάττουσα ἀπαρχβάτως τὰ πρὸς
Πνευματικὸν Ποιμένα ὀφειλόμενα καθήκοντα.

Ἄρθρ. 2ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἔχει πάντοτε δικαιοματικῶς
τὴν προεδρείαν τῆς Συνάξεως, συμμορφούμενος μὲ τὰς ἀποφάσεις
αὐτῆς καὶ γνώμας ἐπὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος

Ἄρθρ. 4ον Ὅσάκις αἱ Μοναστηριακαὶ ὑποθέσεις προκαλέσωσι τὴν
παρουσίαν αὐτοῦ εἰς οἷονδῆποτε μέρος, ὀφείλει ἀπέρχεσθαι ἐγκρίσει
τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἢ δὲ διάρκειά τῆς ἀπουσίας του
θέλει κανονίζεσθαι συμφώνως μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποθέσεως.

Ἄρθρ. 6ον. Ἐπειδὴ εὐρικόμεθα εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος δὲν
ὑποφέρει ἀκούσιον περιορισμὸν, διὰ τοῦτο ἔδοξεν ἵνα ὁ Ἀρχιεπί-
σκοπος, ὅσάκις θελήσει, δύναται νὰ μεταβαίνει ἐλευθέρως ὅπου εὐα-
ρεστῇται, εἴτε δι' ἀλλαγὴν ἀέρος, εἴτε δι' ἰδίαν του διασκέδασιν,
μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ δαπνᾷ ἐξ ἰδίων του καὶ νὰ μὴ διαρκῇ ἡ
ἀπουσία του πλεόν τῶν ἑξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 7ον Ἀναφέρων τις τὴν Σύναξιν, ὀφείλει νὰ ἐννοῇ καὶ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον ὄντα Πρόεδρον αὐτῆς.

Ἄρθρ. 13ον. Τὸ κοινὸν ταμεῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τρεῖς τοῦλάχισ-
τον κλεῖς, ὧν τὴν μὲν πρώτην νὰ κρατῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τὴν ὁ-

ποῖαν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν Ἐπίτροπόν του ἦτοι τὸν Δικαῖον, τὴν δευτέραν δὲ κατὰ καιρὸν Σκευοφύλαξ, καὶ τὴν τρίτην εἰς ἓκ τῶν εὐὑποληπτοτέρων μελῶν τῆς Συνάξεως . . .

Ἄρθρ. 16ον. Δι' οἰκνδήποτε ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως ἀποβλέπουσαν ἐξωτερικὰ συμφέροντά τῆς Μονῆς, θέλει γίνεσθαι πρᾶξις, φέρουσά τας ὑπογραφὰς ἀπάντων τῶν Πατέρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας δὲ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἐκδίδει τὸ ἀναγκαῖον ἔγγραφον. Ἐν ἐλλείψει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, θέλει ἐκδίδει αὐτὸ ὁ Δικαῖος συνυπογραφόντων καὶ δύο ἐγκρίτων τῆς Συνάξεως μελῶν. . .

Ἄρθρ. 26ον. Ὑπόσχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μὲ τὴν περὶ αὐτὸν Σύναξιν νὰ διατηρήσῃ δύο διδασκάλους. . .

Ἄρθρ. 27ον. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποδίωξις ἀδελφοῦ διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην συγγνωστὴν παράβασιν, ἐὰν μετανοῇ δλοψύχως.

Εἰς δὲ τὸ Πρακτικὸν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1866 ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 3ον ἔχον οὕτως:

» Ἡ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον συγκροτούμενη Ἱερὰ Σύνοδος θέλει διορίζει τοὺς Οἰκονόμους ἀπάντων τῶν Συναϊτικῶν Μετοχιῶν, καθὼς θέλει ἀποφασίζει καὶ περὶ πάσης ἄλλης ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὰ συμφέροντα τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀπουσίας τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος θέλει εἰδοποιεῖ αὐτὰς πρὸς τὴν Σεβασμιότητά του καὶ ζητεῖ τὴν ἔγκρισίν του.»

Προκύπτει λοιπὸν ἐκ τῶν Κανονισμῶν τούτων, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις εἶναι ἀναποσπάστως ἡνωμένος μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων (ἄρθρ. 7 Κανονισμ.) καὶ οὗ ἡ ἔγκρισις διὰ πᾶσαν πρᾶξιν τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων εἶναι ἀναγκαία, ὅτι λέγω ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν διοικεῖ τὰ τῆς Μονῆς πράγματα, καὶ ὅτι δὲν προΐσταται τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων διευθύνων τὰ τῆς Μονῆς τῇ γνώμῃ καὶ ψήφῳ αὐτῶν; προκύπτει ἐπίσης ἐξ αὐτῶν ὅτι οἱ Πατέρες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ πᾶν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον;

Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνηθῇ ὁρος τοιοῦτος, διότι 1ον οὐδέποτε ἐξήσκησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ὅταν δὲ τοιαύτη περίστασις ἐπαρουσιάσθῃ κατέφυγον εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Ἐστῶσαν παραδείγματα: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Κύπριος (1547) καὶ ὁ

Ἀνχνίας ὅστις καίτοι καθαιρεθεὶς καὶ παυθεὶς καὶ εἰς ἐγκλήματα ὑποπεσὼν ὡς ἀπλοῦς ἀδελφός, μολαταῦτα παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας ἐδικάσθη καὶ 2ον διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ἤθελον ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατηγοροῦν, νὰ μαρτυροῦν καὶ νὰ δικάζουν τὸν παρ' αὐτῶν νομιζόμενον ἔνοχον. Καὶ ἕκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης διαταράξεως, ὅταν μάλιστα παρατηρηθῇ ὅτι ἀπέναντι τοῦ ὁποίου διεκδικοῦσι τρομεροῦ τούτου δικαίωματος, οὐδὲν παρὰχωροῦσι, λόγῳ ἀμοιβαιότητος, εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρὸς ἀντιστάθμισιν καὶ ἐξασφάλησιν αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐν περιπτώσει διαπράξεως παραβιάσεων καὶ ἐγκλημάτων ἐκ μέρους τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως. Ὡς ἐκ τούτου ἐπέρχεται ἀναγκαίως ἀναρχία ἀκαταλόγιστους ἔχουσα συνεπείας. Τὸ παράδειγμα εἶναι πρόχειρον: Ἐκ τῆς ἐλλείψεως διατάξεων προβλεπουσῶν τὸν τρόπον καὶ τύπον τῆς τιμωρίας παραβάσεων τοιούτων, τὴν πεποίθησιν τοῦ ἀνευθύνου καὶ τῆς ἀτιμωρησίας σχηματίζοντες, χεῖρα αὐθίκετον ἔθεσαν ἐπὶ τῶν κοινῶν χρημάτων καὶ ἔλαβον διὰ τῆς βίης παρὰ τοῦ Σκευοφύλακος πολλὰς χιλιάδας γροσίων, προέβησαν εἰς τὸ νὰ παύσωσι καὶ διορίσωσι Δικαίους, διοριζομένους μόνον τῇ ἐγκρίσει μου ὡς καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογοῦσι διὰ τοῦ ἄρθρ. 6ου τῆς ἀπὸ 27 40βρίου 1866 πράξεως, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι μὲ παρκαλοῦσιν ὅπως συγκατατεθῶ νὰ ὀνομάσω Δικαῖον τὸν Ἀρχιμανδρίτην καὶ τέλος ἐνεργοῦσι διοικητικὰς πράξεις ἐν ἀπουσίᾳ μου καὶ τοῦ τότε ἀντιπροσωπεύοντός με.

Κακῶς λοιπὸν προέβησαν εἰς τὸ μέτρον τῆς παύσεως καὶ ὀρθῶς ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἀπεδοκίμασεν αὐτὸ καὶ ἐξηφάνισε τὴν πρᾶξιν τῆς 24 Αὐγούστου. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ τὸν νόμον ἱκανοποιεῖ καὶ δεικνύει σεβασμὸν πρὸς τὴν σωτήριον τῇ ἀνθρωπότητι ἀρχὴν καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ μαρτυρῇ εἰς τὴν ὑπόθεσίν του καὶ νὰ δικάζῃ τὴν περὶ ταύτης ἀγωγὴν του.

§. 5.

Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι οὗς προτείνουνσι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς πράξεως ταύτης εἰσὶν ἀνύπρχτοι καὶ σαθροί· τοιούτους βεβαίως θὰ τοὺς θεωρήσῃ καὶ ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, διότι μὴ ἔχουσα συμφέρον νὰ παραμορφώσῃ τὰ πράγματα καὶ ἀπχθῶς σταθμίζουσιν τὰ καθέκαστα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, θὰ πεισθεῖ ὅτι ὅλα τὰ προτεινόμενα ἐπλάσθησαν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς πραγματοποιήσεως σχεδίων μακρόθεν μελετηθέντων.

Αἱ κυριώτεραι κατηγορίαι εἰσι·

1ον Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπχτάλευσα πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς, ἐχρέωσα ταύτην, χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα καὶ ἐδᾶπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου, ἅτινα ἐφυλάττοντο πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἐτοιμορρόπου Μοναστηρίου.

2ον Ὅτι ὑπεξήρῃσα ἱερὰ καὶ λίαν βαρύτιμα κειμήλια.

3ον Ὅτι δὲν διέμεινα διαρκῶς εἰς τὴν Μονὴν, ἐνῶ κατὰ τοὺς νόμους μόνον μέχρις Αἰγύπτου ἡδυνάμην ν' ἀπομακρυνθῶ καὶ τοῦτο οὐχὶ ἄνευ ἀδείας.

4ον Ὅτι ἀπεδίωξα τῆς Μονῆς αὐθιχρέτως ἀθώους καὶ σεβασμίους Πατέρας, καί.

5ον Ὅτι κατεπάτησα τὸν ὄρκον μου, μὴ τηρήσας τὴν πρὸς αὐτοὺς δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ μὴ ἐξορίσω τινὰς ἐκ τῶν Πατέρων.

Λέγονται καὶ ἄλλαι γενικαὶ καὶ ἀόριστοι περὶ ὧν δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω λόγον διότι ἀποδειχθήσεται ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ὠρισμένως ἐκτιθέμεναι εἶναι μῦθοι πλασθέντες παρ' ἄλλων καὶ ἐπαναλαμβάνόμεναι μόνον καλῇ τῇ πίστει ἐκ πλάνης παρὰ τῶν ὑπογραψάντων τὴν πράξιν τῆς 24 Αὐγούστου.

Ἀπέναντι τῶν ὠρισμένων τούτων κατηγοριῶν ἀντιτάσσω τὰ ἑξῆς·

Ὡς πρὸς τὴν

1ην Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπχτάλευσα πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς καὶ ἐχρέωσα αὐτὴν χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα, καὶ ὅτι ἐδᾶπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου.

Ἐξέθεσα ἤδη τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν 27 Ἰοβρίου 1865 μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπεγράφη παρὰ τῆς ὀλομελοῦς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ Πράξις καταχωρηθεῖσα καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς περιέχουσιν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς:

« Ἄρθ. 4ον Εἶναι γνωστὰ πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς τὰ γενόμενα ἔ-
 » ξοδᾶ ἐν καιρῷ τῆς χειροτονίας τῆς Σεβασμιότητός του, πρὸς δι-
 » τήρησιν τῶν προνομίων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Μοναστηρίου,
 » περὶ ὧν ὑπάρχουσι καὶ Πράξεις παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, αἱ
 » ὁποῖαι καταργοῦνται ἀπὸ σήμερον καὶ ἐγκρίνεται, ὡς ἰσχύων,
 » παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ παρ' ὅλης τῆς Ἀδελφότητος ὁ ἀ-
 » κόλουθος τρόπος.

» Τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον ἀναλαμβάνει τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν
 » μενόντων χρεῶν τῶν προελθόντων ἐκ τῆς συντηρήσεως τῶν προ-
 » νομίων τοῦ Μοναστηρίου, συμποσούμενων ἤδη ἐκ 16,000 και-
 » σαροβ. φλωρίων, ἐξ ὧν προκατέθεσεν ἡ Σεβασμιότης του εἰς τὸ
 » κοινὸν ταμεῖον 1,400 φλωρία καισαροβ. ὥστε τὸ μόνον χρέος
 » ἀναβρίσκει εἰς φλωρία 14,600.

» Τούτων οὕτως ἀποφασισθέντων, πᾶσα προγενεστέρα Πράξις
 » καὶ διαχείρησις τῆς Σεβασμιότητός του μέχρι σήμερον θέλει
 » θεωρεῖσθαι ἐξωφλημένη καὶ ἀκαταζήτητος».

Εἰς δὲ τὴν συμπληρωτικὴν Πράξιν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1867
 προστίθενται τὰ ἀκόλουθα:

« Ἄρθρ. 1ον Ἀναδεχθεῖσα ἅπαξ ἡ ὀλομέλεια τῶν ἀδελφῶν τὴν
 » πληρωμὴν ἐκ τοῦ κοινῶν ταμείου τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν χρεῶν
 » κατὰ τὴν ἐμφανισθεῖσαν σημείωσιν τῶν προσώπων εἰς ἃ ὀφεί-
 » λονται, ἀμέσως θέλει ἀπολύσει ἡ Ἱερὰ Σύναξις ἐπίσημα αὐτῆς
 » χρεωστικὰ ὁμολόγια πρὸς τοὺς δανειστάς, καὶ λάβει ἡ Σεβ-
 » σμιότης του τὰ ἰδιαίτερα πρὸς αὐτοὺς δοθέντα ὡς κατηργημένα·
 » συγχρόνως καὶ ἡ Σεβασμιότης του θέλει δώσει ἑγγράφον ἀπό-
 » δεῖξιν ὅτι ὅποιονδήποτε χρέος ἤθελε φανῇ περιπλέον τῶν ἀπο-
 » λυθέντων ὁμολόγων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἦτοι τῶν 16,000
 » χιλ. φλωρίων, νὰ μὴν ἀναγνωρίζηται παρὰ τοῦ Μοναστηρίου,
 » ἀλλὰ νὰ ᾖ εἰς βάρος τῆς Σεβασμιότητός του.

» Ἄρθρ. 2ον Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάληψιν τοῦ ἰδίου ἁρθροῦ 4ου
 » (τῆς Πράξεως τῆς 27 Ἰοβρίου 1865,) πᾶσα πρᾶξις καὶ διτχεί-
 » ρησις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου παρὰ τῆς Σεβ-

» σμιότητός του μέχρι σήμερον θεωρεῖται ἐξωφλημένη καὶ ἀκα-
 » ταζήτητος, ἤδη ἡ Σεβασμιότης του ἐλευθεροῦται τῶν χρεῶν,
 » μενόντων αὐτῶν τοῦ λοιποῦ εἰς βάρος τοῦ ταμείου τῆς Κοινό-
 » τητος. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ἀπέλυσεν ἡ Σεβα-
 » σμιότης του εἰς τὸ ταμεῖον περὶ τῆς ἐτησίας πληρωμῆς 1400
 » φλωρίων ἀπέναντι τῶν χρεῶν τῶν κληρονόμων τοῦ Μικαρίτου
 » νὰ ἐπιστραφῇ τῇ Σεβασμιότητί του ὡς περιττὸν
 » τοῦ λοιποῦ καὶ ἄχρηστον».

Κατὰ συνέπειαν καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐξισώσεως καὶ τῆς ἐξο-
 φλήσεως ταύτης, ἐγὼ μὲν ἔδωκα τὴν ἀπόδειξιν ἧς λόγος γίνεται
 εἰς τὸ ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1866 Πράξεως, καὶ ἐμέ-
 τρησα εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς 1,400 καισαροβ. φλωρίαι, ἡ δὲ
 Σύναξις τῶν Πατέρων συνέταξεν, ὑπέγραψε καὶ ἀπέλυσε τὰ πρὸς
 τοὺς δανειστάς ὁμόλογα, τὰ δὲ παλαιὰ τῆς ὑπογραφῆς μου ἔγ-
 γραφα μοι ἐπεστράφησαν.

Δὲν δύνανται ὅθεν νὰ ἰσχυρισθῶσιν ἤδη ὅτι πρὸ τῆς συντάξεως
 τῆς Πράξεως ταύτης ἔλαβον χώραν καταχρήσεις, νὰ μὲ θεωρή-
 σωσιν ὑπεύθυνον περὶ τῆς διαχειρίσεώς μου ταύτης καὶ νὰ στη-
 ρίζωσιν ἐπ' αὐτῆς κατηγορίαν, διότι φέρω, εἰς ἀπόδειξιν μὲν τοῦ
 ἀνυπάρκτου τῶν τοιούτων αἰτιάσεων, τὰς ὑπογραφὰς αὐτῶν τῶν
 ἰδίων τὰς φαινομένας εἰς τὰς μνησθείσας Πράξεις· εἰς ἀπόρριψιν
 δὲ αὐτῶν τὸν νόμον τὸν μὴ ἐπιτρέποντα νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς
 πράγματα περὶ ὧν ἐγένετο ῥητὴ ἐξόφλησις καὶ ἐξισασμός. —
 « οὔτε μετὰ ἐξισασμὸν, (λέγει ὁ νόμος) οὔτε μετὰ δευτέραν ὁμο-
 » λόγησιν, δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὸ ὁμολογηθὲν ἤδη ἀπὸ
 » αὐτὸν, ἂν καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔτυχε νὰ γίνῃ κατ' ἀπάτην δηλ. ψευ-
 » δῶς. — Αἱ ὑποθέσεις, ἧτοι αἱ δίκαι, αἵτινες
 » ἐτελείωσαν μὲ νομίμους ἐξισασμούς, δὲν ἀνατρέπονται οὐδὲ ἀ-
 » πὸ Βασιλικὴν ἀντιγραφὴν. Καὶ εὐθὺς ἐὰν μετανοήσῃ ὁ
 » συμφωνήσας, ὁ ἐξισασμός δὲν δύναται ν' ἀνατραπῇ. . . . ἐξί-
 » σαις γενομένη καὶ εἰς ὑπομνήματα καὶ ἐγγράφως καὶ ἀγράφως
 » ἰσχύει » (Ἀρμεν. Βιβλ. Α τίτλ. 1. ἀριθ. 2, 6, 10, 16).

Ἐὰν λοιπὸν ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξόφλησιν ταύτην ἔλα-
 βον χώραν καταχρήσεις πρέπει ν' ἀποδείξωσι τί καὶ κατὰ πόσον
 διεχειρίσθην καὶ ποία ἡ κατάχρησις, διότι ἔκτοτε δὲν ἀνεμίχθην

εἰς τὸ χρηματικόν· μάλιστα μοὶ ὀφείλονται εἰσέτι μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου 1867 δι' ἄλλας τινὰς πληρωμὰς ἃς ὑπεχρεώθην νὰ κάμω διὰ λογοριασμὸν τῆς Μονῆς γρόσια 31,558 ὡς ἐν ἁρμοδίῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀποδειχθήσεται.

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα εὐρισκόμενα ἐν τῷ Σκευοφύλακείῳ.

Ἡ κατηγορία αὕτη στηρίζεται, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πληροφορίαν ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Μικκάριος Σκευοφύλαξ ὅταν ἐζήτησαν νὰ λάβωσι τὰ παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενα χρήματα ἐκ λιρῶν 2,500, ὅτι δῆθεν ταῦτα ἐλήφθησαν παρ' ἐμοῦ. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως οἱ μὲν κατήγοροί μου ἐπὶ ἀλάδωσι τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὁ δὲ Μικκάριώς τ' ὁ ὑποστήριξιν ἐντόνως αὐτάς. Ἀλλ' ὅμως ἔχω εἰς χεῖρας ἐπίσημον τὴν ἀπόδειξιν φέρουσιν καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Σκευοφύλακος ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα σώζονται καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, δοθήσονται δὲ ἁρμοδίως τῷ ἁρμοδίῳ προσώπῳ ἐν δέοντι καιρῷ. Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου φαίνεται ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Σκευοφύλαξ μετεχειρίσθη τὸ στρατήγημα τοῦτο: « Ἐπειδὴ (λέγει οὗτος) ἡ αὐτοχειροτόνητος Σύναξις, μετὰ τὴν δαπάνην τῶν 1,000 » ἀγγλικῶν λιρῶν ἃς ὑπ' αὐτῆς ἐβίασθην νὰ δώσω, καὶ τῶν » 600 λιρῶν τῶν ληφθεισῶν ἐκ τῆς πώλησεως τῶν χρεωγράφων, » καὶ πολλῶν ἄλλων δαπανηθέντων τῶν πλείστων εἰς ἀνωφελεῖς » καὶ ἐπιζημίους διὰ τὴν Μορὴν ὑποθέσεις, ἡ Σύναξις λέγω, αὕτη » μ' ἐβίασε νὰ δώσω καὶ τὰς ἀνωτέρω 2500 . . . ὅπως » διασώσω αὐτάς, ἡναγκάσθην νὰ ψευσθῶ, εἰπὼν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὰς ἔλαβε . . . (Ἐγγρ. 10 Ἀπριλίου 1867). »

Ὡς πρὸς τὴν

2αν Ὅτι ὑπεξήρεσα ἱερὰ καὶ λίαν βαρυτίμα κειμήλια.

Οἱ κατήγοροι γινώσκουσιν ὅτι τῶν κειμηλίων τούτων ὑπάρχει φύλαξ ἔχων ἀτομικὴν εὐθύνην καὶ κάποιαν ἀνεξαρτησίαν, διότι ὢν προσωπικῶς ὑπεύθυνος, δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τούτων ὅταν νομίζῃ ὅτι δὲν γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Μονῆς. Διὰ νὰ μοὶ δοθῶσι ταῦτα ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησίς του. Καὶ ἂν μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ταῦτα ἔλαβον πρὸ τῆς 27 10βρ. 1865, ὅτε τὰ πάντα ἐξωμαλύνθησαν καὶ διευθετήθησαν δὲν πιεσύνονται, διότι ὁ Σκευοφύλαξ, ὅστις ἔλαβε μέρος τότε εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν

πραγμάτων, ὥφειλε καὶ ν' ἀναφέρῃ καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἀποδόσεως αὐτῶν, ἢ καὶ ν' ἀναφέρῃ ὅτι ταῦτα κατέχονται ἀὐθαιρέτως παρ' ἐμοῦ. Ἄν δὲ λέγωσιν ὅτι μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐγένετο ἡ ὑπεξαίρεσις, διὰ νὰ πιστευθῶσι πρέπει νὰ κατηγορήσωσι καὶ τὸν Σκευοφύλακα τὸν ἀμέσως εὐθυνόμενον καὶ νὰ εἰπῶσι τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν κειμηλίων τούτων, ὅπως ἐγὼ μὲν δυνηθῶ ν' ἀπαντήσω ἐν γνώσει, οἱ δὲ ἐξετάσοντες τὴν ὑπόθεσιν νὰ δυνηθῶσι ν' ἀποφασίσωσιν ἐν γνώσει περὶ τῆς πράξεως καὶ ν' ἀνέρῳσι τὸν ὑπεύθυνον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεώς της, ἐπέτρεψε καὶ διέταξε μάλιστα τοὺς κατηγοροὺς ν' ἀποδείξωσι τὰς κατηγορίας ταύτας. Διὰ τὴν δὲν προσέρχονται μὲ τὰς ἀποδείξεις εἰς τὰς χεῖρας νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀγωγὴν των; Διὰ τὴν εὐρίσκουσιν ὑπεκφυγὰς εἰς τὴν ἔνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος ἰσχυριζόμενοι σήμερον ὅτι τὰς κατηγορίας ταύτας ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ εἶναι ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχης; Διὰ τὴν φρονοῦσιν ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ θρόνου ἐκείνου εἶναι ἀκριβεστέρη; Μήπως τὴν ἀκρίβειαν ταύτην καὶ τὴν εὐθυδικίαν εὐρίσκουσιν εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ ὑπάρχουσαν προδιάθεσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Μκαριότητός του, ἢ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν οὗτος ἡδὴ γνώμην περὶ τοῦ βασίμου τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς των;

Ὅχι· ὅλα ταῦτα εἶναι ὑποθέσεις. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν τολμῶσι νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν, διότι δὲν ἔχουσι τῶν κατηγοριῶν τούτων τὰς ἀποδείξεις. Ὅχι, δὲν ὑπεξήρεσα Ἱερὰ κειμήλια. Ναὶ, οἱ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργαζόμενοι κατήγοροί μου θέλουσι νὰ ὑπεξαίρῃσι τὴν ὑπόληψίν μου καὶ ν' ἀντιποιηθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τῆς Μονῆς. Ναὶ, οἱ κατήγοροι οὗτοι προέβησαν εἰς πράξεις ἀὐθαιρέτους, μέχρι τῆς παραβιάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ κεκλεισμένου δωματίου μου, ἐνθα τὰ πράγματα καὶ ἔγγραφα μου εὐρίσκονται. Ὑστερον δ' ἀφ' ὅλων ταῦτα, ἔρχονται μὲ θάρρος τὸ ὁποῖον προδίδει ἀπερισκεψίαν καὶ ἐξωτερικὴν ἐνέργειαν, νὰ προστατεύσωσι προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Μονῆς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ πρῶτοι δὲν ἐσεβάσθησαν, προὔπηλάκισαν, καὶ ἠθέτησαν.

Ὡς πρὸς τὴν

3ην Ὅτι δὲν διέμενα διχρῶς εἰς τὴν Μονήν. Δὲν πρέπει, νομίζω νὰ ἐπαναλάβω τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 6 τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων συμφωνίας, ὧν τὸ κείμενον ἀναφέρεται εἰς τοὺς προηγουμένους παρὰγράφους, διὰ νὰ ἀποδείξω τὸ σαθρὸν τῆς κατηγορίας ταύτης· οὐδὲ πρέπει φρονῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰ πρὸ ἐμοῦ παρὰχθέντα ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι αἰείποτε οἱ Ἀρχιεπίσκοποι εἰς τὰ ξένα διέμενον.

«Διατρίβει δὲ πάντοτε (λέγει ἡ τυπωθεῖσα Περιγραφή τοῦ Θεο-
» βαδίστου Ὁρους Σινᾶ τῷ 1817 δαπάνη τῆς Μονῆς σελὶς 122.)
» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς ὅποιον μέρος τὸν προσκαλεῖ τὸ συμφέρον
» τοῦ Μοναστηρίου » Ναί, μετέβην εἰς Ῥόδον, Χίον,
Κρήτην καὶ Κύπρον. Δὲν προσθέτουν ὅμως ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν
μετόχια ἀνήκοντα τῷ Ἀγίῳ Ὄρει Σινᾶ, καὶ ἐπομένως εἶναι καὶ εἰς
τὰ μέρη ἐκεῖνα συμφέροντα χρήζοντα διευθετήσεως καὶ ἐποπτείας.
Ναί, μετέβην εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀποσιωποῦν ὅμως τὴν δοθεῖ-
σαν μοι πληρεξουσιότητα κατὰ τὴν 15 Μαρτίου 1860 διὰ πρά-
ξεως τῆς Συνάξεως καταχωρηθείσης καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς
Μονῆς, ἣν ἐπανελάβον κατὰ τὴν 12 Ἀπριλίου 1863 καὶ ἐπεσφρά-
γισαν κατὰ τὴν 9 Ἀπριλίου 1866, καὶ δι' ἧς μοι ἀναθέτουσι τὴν
διεύθυνσιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁ-
ρους Σινᾶ εἰς τὴν ἀναφύεισαν ἔριδα περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ κτήσεών του.

Ἀλλὰ λησμονοῦν ὅτι χθὲς, καὶ ὅτε ἡ πληρεξουσιότης αὕτη ἐδί-
δετο, ἦσαν γνώμης ἄλλης καὶ ῥητῶς εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς πληρε-
ξουσιότητος εἶναι ὁ ὅρος καθ' ὃν ἔπρεπεν ἀναγκάτως νὰ μεταβῶ εἰς
Κωνσταντινούπολιν. Εὐτυχῶς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς
χεῖράς μου προσμαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου καὶ τὸ
παράλογον τῆς αἰτιάσεως ταύτης.

Ὡς πρὸς τὴν

4ην καὶ 5ην Ὅτι κατεδίωξα φιλησύχους Πατέρας καὶ ἠθέτησα
δῆθεν τὸν ὅρκον μου τοῦ νὰ συγχωρήσω αὐτούς.

Ἐγὼ δὲν κατεδίωξα οὐδένα φιλήσυχον καὶ εὐπειθῆ Πατέρα. Ἡ
διοικητικὴ Ἀρχὴ μαθοῦσα τὰς συμβάσας κατὰ τὸν 10βριον τοῦ
1865 ἀντιπειθαρχικὰς καὶ σχισματικὰς σκηνὰς καὶ χρωμένῃ τῶν
δικαιωμάτων τῆς ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέτρα διὰ τε τὴν τάξιν καὶ τὴν

ἡσυχίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν τῇ Μονῇ καθε-
στῶτων. Τὰ μέτρα ταῦτα ἐπεδοκιμάσθησαν καὶ παρὰ τῆς ὁλομε-
λείας τῶν Πατέρων, ὡς ἀνωτέρω ἐξέθεσα. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866).
Ἦσαν δὲ καὶ νόμιμα τὰ μέτρα ταῦτα, διότι ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ὁ-
λομέλεια τῆς Ἀδελφότητος ἀνεγνώρισεν ἅπαξ ὅτι οἱ ἀπομακρυν-
θέντες προσκαίρως καὶ μέχρι τῆς κατευνάσεως τῶν πνευμάτων
ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐπομένως ἐπικίνδυνοι, καθῆκον εἶχεν ἡ διοι-
κητικὴ ἀρχὴ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ
ἄρθρ. 27 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν ἀποδίωξιν τοιού-
των διὰ συγγνωστὰς παραβάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀποδίωξιν τῶν
προκαλούντων στάσεις καὶ τῶν θελόντων ν' ἀνατρέψωσι τὰ καθε-
στῶτα, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, καὶ περὶ ὧν ἡ Σύναξις τῶν
Πατέρων, καίτοι ἐπικαλεσθεῖσα τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἀρχῆς καὶ τὴν
ἐμὴν συγχώρησιν, ἀναγνωρίζουσα ὅμως τὴν ὀρθότητα τοῦ μέτρου
τούτου καὶ τὸ φιλοτάραχον ἐκείνων, ἀπήτησε ῥητῶς διὰ τῆς ἰδίας
πράξεώς της ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1866 ὅπως, πρὸ τῆς συγχωρήσεως
καὶ τῆς ἐπινόδου των εἰς τὴν Μονὴν ὑποσχεθῶσιν ἐγγράφως ὅτι
θέλουσι συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ πειθόμενοι εἰς τὰς ἀ-
ποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (*).

Ναί, ὑποσχέθην νὰ συγχωρήσω αὐτοὺς, καὶ ἐγγράφως ἐδήλωσα
τοῦτο καὶ πράγματι συνεχώρησα τὸ κατ' ἐμαυτὸν τὴν πράξιν.
Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ὑποσχεθῶ καὶ μάλιστα ἐνόρκως περὶ πράγ-
ματος, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόρουν νὰ διαθέσω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπο-
σχεθῶ ὅτι ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ δὲν θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς σωφρονισμὸν
τῶν ταραξιῶν. Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ μαθοῦσα τὴν διάπραξιν πρα-
ξικοπήματος ἐντὸς τοῦ Κράτους αὐτῆς παρ' ἀνθρώπων οἵτινες πρέ-
πει νὰ ᾧσι τὸ παράδειγμα τῆς εὐπειθείας, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ
τῆς τάξεως ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἐξασφα-
λίσῃ τὴν τάξιν. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ἐμῆς θε-
λήσεως. Οὐδὲν ἄρα παράπονον δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι διὰ τὴν ἀπο-

(*) Καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας οἱ φατριάζοντες αὐστηρῶς τιμωροῦνται.
— Ὑπάρχουν ῥητοὶ Κανόνες « Περὶ τῶν ποιούντων συνωμοσίας ἢ φατρίας. »
Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ'. κεφ. ΔΖ. τόμ. 1, σελ. 229 — Συντ. Ῥάλλη καὶ
Ποτλῆ).

μάκρυνσιν ἢ δι' ἀθέτησιν ἐνόρκων δῆθεν ὑποσχέσεων, δοθεισῶν πρὸς συγχώρησιν. Ὁμολογοῦντες ὅμως ὅτι ἐμεσολάβησαν περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀπομακρυνθέντων συνομολογοῦν ὅτι οὗτοι ἐγκλημάτησαν. Ἀλλ' ὑποπεσόντες οὗτοι καὶ οἱ μεσολαβοῦντες εἰς τὸ αὐτὸ καὶ βαρύτερον ἔγκλημα διὰ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως τῶν δὲν δικαιοῦνται νὰ φέρωσι τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδὲ νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπόσχεσιν ἐπιεικείας δοθείσαν πρὸ τῆς διαπράξεως τῶν βαρυτέρων τούτων παραβιάσεων.

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ πράγματα. Συμπεραίνων δὲ λέγω:

Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ δὲν ὑπάγεται δι' οἰανδήποτε ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων ἥς ἡ ἀρμοδιότης ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν διαφορῶν τῶν ἀναφυομένων εἰς τὰς εἰς τὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ἀμέσως ὑποκειμένας Ἐπαρχίας. Δὲν ὑπόκειται δὲ καὶ εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διότι εἶναι αὐτόνομος καὶ ἀνήκει εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, τὸν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοίκητον, ὕπερ καὶ παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἐβεβαιώθη καὶ ὡμολογήθη ἐν τῇ τῆς 4 9βρίου 1859 συνεδριάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅτι καὶ συμβιβαστικῶς δὲν δύναται ὁ Μακαριώτατος νὰ περαιώσει οἰανδήποτε διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ὅταν τὸ ἐν ἐκ τῶν διαφορομένων μερῶν δὲν συναινῇ δι' οἰανδήποτε αἰτίαν (*) καὶ ἰδίως ὅταν ὑποπτος ἐστίν. (**)—Ὥστε καὶ ἀρμόδιος ἂν ᾔθελεν εἶσθαι ὁ Μακαριώτατος

(*) ("Εγγρ. Πατρ. Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ 1690 ἔτους).

(**) Κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ὁ διάδικος ὁ ἔχων ὑπονοίαν, δύναται νὰ μὴ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ἀρμόδιον δικαστὴν, ἀλλὰ νὰ καταφύγῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀνώτερον. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκτὸς τοῦ σχολίου ἐν τῷ 74 Ἀποστολ. Κανόνι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι Συνοδικαὶ ἀποφάσεις, εἰς ἃς εὐρίσκομεν τὴν ἐξῆς περικοπὴν:

« Κληρικοὺς δὲ Κληρικοῖς διαμφισβητοῦντας, ἢ καὶ Μοναχοὺς Μοναχοῖς, » παρὰ τῷ οἰκείῳ γρίνεσθαι Ἐπισκόπων . . . , . . ἢ Ἐπισκόπους Ἐπισκόποις παρὰ τῷ τῆς Πατριαρχείας Μητροπολίτη σύνοδικῶς. Εἰ δὲ σκάνδαλον

νὰ δικάσῃ ἢ συμβιβάσῃ τὰς προκειμένας διαφορὰς, πρὸς δὲ καὶ ἂν δὲν ἤθελον ὑπάρχει ὑπόνοιαι σπουδαῖαι, οὐχ' ἤττον τὰ διάδικα μέρη ἠδύναντο νὰ φέρωσι κατ' εὐθείαν τὰς διαφορὰς ταύτας εἰς τὸ ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον. Τοῦτο δὲ ἐγένετο. Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἐπελήφθη περὶ αὐτῶν καὶ ἐδίκασεν. Οὐδεὶς ἄρα ἄλλος δύναται ἤδη ν' ἀποφανθῇ περὶ ταύτης ἢ νὰ μεσολαβήσῃ ὅπωςδῆποτε, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ λάβῃ χώραν προφανῆς τῶν νόμων παρὰβίαις καὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἀθέτησις.

Ὅτι ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν ἐξουσίαν ν' ἀνακρίνῃ ἢ νὰ δικάζῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, οὐδὲ δύναται νὰ κάμῃ οἵανδῆποτε πρᾶξιν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου (τοῦ Δικαίου,) ὅτε ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἔγκρισις αὐτοῦ.

Ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ κατηγοροῦ μου εἶναι σαθρὰ καὶ ἀναπόδεικτος, καὶ πρέπει ν' ἀπορρίφθῃ.

Παύω ἐνταῦθα τὸν λόγον ἄνευ ἐπιλόγου διότι τῆς ὀρθῆς τῶν πραγμάτων παρὰστάσεως καὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν νόμων ἐκτιμῆσεως

» ὑποτρέχον ὑποψίαν θατέρῳ ἐμποιεῖ τῶν μερῶν, παρὰ τῷ κατὰ τὴν ἡμέραν
» Ἀγιωτάτῳ Πατριάρχῃ καὶ τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ τηρεῖσθαι καὶ τέμνε-
» σθαι τὸ ἀμφισβήτημα. Ἀποφ. Ἀλεξίου Κωνσταντινουπόλ. Ἀπρίλιος μὴν,
» εἴκοσι. τόμος 5. σελ. 328 — Συνταγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ).

Κατὰ τινὰ δὲ σχολιαστὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἄνευ αἰτίας ὁ κληρικὸς δύναται νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν του κατ' εὐθείαν ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο δὲ κατ' ἐξαίρεσιν, λέγουσιν, ἐχρηγήθη ὡς προνόμιον, ἴσως δὲ καὶ λόγῳ τῶν Πρεσβείων τῇ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίᾳ. — Τὸ σχόλιον ἔχει οὕτως:
« Ἀλλὰ καὶ Ἐπίσκοπος ἢ Κληρικὸς, εἰ κατὰ Μητροπολίτου ἔχῃ τινὰ ὑπόθεσιν,
» ἢ παρὰ τῷ Ἐξάρχῳ τῆς διοικήσεως ἤτοι τῷ Πατριάρχῃ, ὑφ' ὃν τελοῦσιν οἱ
» τῶν Ἐπαρχιῶν ἐκείνων Μητροπολίται, δικάζεσθαι, ἢ παρὰ τῷ Πατριάρχῃ
» Κωνσταντινουπόλεως ὅπερ προνόμιον οὐδενὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν ἐδόθη
» οὔτε ἀπὸ τῶν Κανόνων, οὔτε ἀπὸ τῶν Νόμων, τὸ δικάζεσθαι Μητροπολίτην
» τελοῦντα ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχην παρὰ Πατριάρχῃ ἑτέρῳ εἰ μὴ μόνῳ τῷ Κων-
» σταντινουπόλεως». (Καν. Θ'. τῆς ἐν Χαλκηδ. Δ'. Οἰκουμ. Συνόδου τόμ. 2. σελ. 240 — Συνταγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ.)

ὁ ἐπίλογος εὑρίσκεται ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ εὐθυκρισίᾳ καὶ σοφίᾳ τοῦ
δικάσοντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑπο-
θέσεως εἶναι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 2 Αὐγούστου 1867.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΝΑΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

— 107 —

Εκδόσεις: 1987
Τόμος: 1
Τεύχος: 1

Εκδόσεις: 1987

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023454

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ